

DIARI DE SESSIONS DEL **PLE** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DLPM 770-1987

Fq.Con.núm. 33/27

VII legislatura

Any 2009

Núm. 75

Presidència de la Molt Honorable Sra. Maria Antònia Munar i Riutort

Sessió celebrada dia 20 d'octubre del 2009

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I. PREGUNTES:

- 1) RGE núm. 13328/09**, de l'Hble. Diputada Sra. Rosa Maria Alberdi i Castell, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a dotació d'ordinadors als alumnes de les illes. 3374
 - 2) RGE núm. 13332/09**, de l'Hble. Diputada Sra. Catalina Soler i Torres, del Grup Parlamentari Popular, relativa a doblers pendents de cobrament per a la neteja de torrents. 3375
 - 3) RGE núm. 13335/09**, de l'Hble. Diputada Sra. Carolina Torres i Cabañero, del Grup Parlamentari Popular, relativa a professors de reforç als centres de les Pitiüses. 3376
 - 4) RGE núm. 13266/09**, de l'Hble. Diputat Sr. Josep Melià i Ques, del Grup Parlamentari Mixt, relativa a ajut als esportistes mitjançant el programa Carnet Jove. 3377
 - 5) RGE núm. 13327/09**, de l'Hble. Diputat Sr. Josep Maria Costa i Serra, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a ajudes als clubs de categoria nacional. 3377
 - 6) RGE núm. 13331/09**, de l'Hble. Diputat Sr. Jaume Ricard Tadeo i Florit, del Grup Parlamentari Popular, relativa a alternatives de desestacionalització turística per a Menorca. 3378
-
-

7) **RGE núm. 13329/09**, de l'Hble. Diputada Sra. Maria Torres i Marí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a oferta pública d'ocupació de salut. 3379

8) **RGE núm. 13333/09**, de l'Hble. Diputat Sr. Jaume Font i Barceló, del Grup Parlamentari Popular, relativa a manifestació de més de 500 persones a un espai natural protegit de la Serra de Tramuntana. 3380

9) **RGE núm. 13326/09**, de l'Hble. Diputat Sr. Miquel Gascón i Mir, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a lluita contra la infecció per VIH. 3381

10) **RGE núm. 13330/09**, de l'Hble. Diputat Sr. Miquel Munar i Cardell, del Grup Parlamentari Popular, relativa a aprofitament dels espais públics educatius per part de col·lectius de discapacitats. 3382

11) **RGE núm. 13334/09**, de l'Hble. Diputat Sr. Francesc Jesús Fiol i Amengual, del Grup Parlamentari Popular, relativa a crisi institucional. 3383

II. INTERPEL·LACIÓ RGE núm. 12553/09, presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a política del Govern de les Illes Balears en matèria d'universitat. 3384

III. MOCIÓ RGE núm. 13262/09, presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a política competencial del Govern pel que fa als abocadors incontrolats d'enderrocs, derivada del debat de la Interpel·lació RGE núm. 12244/09. 3392

IV. PROPOSICIONS NO DE LLEI:

1) **RGE núm. 3128/09**, del Grup Parlamentari BLOC per Mallorca i PSM-Verds, relativa a modificació de la Llei 52/2007, de 26 de desembre, de mesures a favor dels qui patiren persecució i violència durant la guerra civil i la dictadura. 3396

2) **RGE núm. 11747/08**, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a nou impuls de l'educació per a la salut en els centres escolars. 3403

LA SRA. PRESIDENTA:

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Començarem la sessió i el primer punt de l'ordre del dia consisteix en el debat de les preguntes amb sol·licitud de resposta oral davant el Ple.

I.1) Pregunta RGE núm. 13328/09, de l'Hble. Diputada Sra. Rosa Maria Alberdi i Castell, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a dotació d'ordinadors als alumnes de les illes.

La primera és relativa a la dotació d'ordinadors als alumnes de les Illes i la formula la Sra. Rosa Maria Alberdi. Té la paraula.

LA SRA. ALBERDI I CASTELL:

Moltes gràcies, presidenta. Sr. Conseller, sé que sap que la prioritat d'aquest llenguatge digital, que tots els nostres nins i nines sàpiguen el llenguatge digital no és solament una prioritat per als responsables educatius polítics sinó per al conjunt de la societat que ja entenem que si no estam dotats d'aquest llenguatge digital no tenim possibilitats de progressar professionalment ni a vegades tan sols personalment. Per això, des del començament el president Antich es va comprometre a dotar d'ordinadors les aules. Sé que vostè, perquè així ho va dir a la seva compareixença, ha fet d'aquesta qüestió, de la digitalització -ho dic de forma més general- de les aules, un dels eixos de la seva conselleria i ha fet canvis, fins i tot, organitzatius dins d'ella precisament per potenciar-lo.

Per això li pregunt, quines mesures, quins plans té amb relació a les mesures de dotació d'ordinadors a les aules a la nostra comunitat.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Alberdi. Vol fer ús de la paraula el conseller Sr. Llinàs? Té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Bartomeu Llinàs i Ferrà):

Gràcies, Sra. Presidenta. Sra. Diputada, miri, a la compareixença de la setmana passada ja vaig anunciar una sèrie de mesures relacionades amb això que m'ha demanat avui. La primera de totes, una qüestió de tipus normatiu que ja es va arreglar la setmana passada amb un decret del president quan va reestructurar les diferents conselleries i va ser un esforç per part de la conselleria de donar més competències a la Direcció General d'Universitat afegint Modernització Educativa, això per una banda, amb uns continguts que és replegar tot el que es feia a nivell de conselleria en una sola direcció general.

Per una altra banda, tenim Escola 2.0 que és el compromís que hi ha per part del ministeri de dotar d'ordinadors els centres de les Illes Balears, és experimental en algun, per generalitzar-ho a tots els centres de les Illes. Després els 27 milions que tenim d'inversions estatutàries per dur a tots els centres les tecnologies de la informació i la comunicació. He de dir que aquí la prioritat serà un pla de formació del professorat per poder utilitzar les pissarres tecnològiques i després donar als

alumnes els ordinadors, portàtils als professors dins l'aula per utilitzar les pissarres electròniques i tota una sèrie de mesures que es posaran en marxa, com li he dit, ja, que es posen en marxa ja; avui mateix, abans de venir aquí, la directora general estava reunida amb una sèrie d'assessors per posar en marxa, quan més prest, aquesta mesura que vostè em demanava.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Llinàs. Vol fer la Sra. Alberdi ús de la paraula? No.

I.2) Pregunta RGE núm. 13332/09, de l'Hble. Diputada Sra. Catalina Soler i Torres, del Grup Parlamentari Popular, relativa a doblers pendents de cobrament per a la neteja de torrents.

Passem a la següent pregunta. És relativa a doblers pendents de cobrament per a la neteja de torrents i la formula la Sra. Catalina Soler. Té la paraula.

LA SRA. SOLER I TORRES:

Gràcies, Sra. Presidenta. Bon dia, senyores i senyors diputats. El passat octubre el conseller de Medi Ambient va dir als mitjans de comunicació que enguany la conselleria havia fet una inversió de 8 milions d'euros en neteja de torrents. Evidentment va sortir a mitja pàgina en tots els mitjans de comunicació, com bé li puc mostrar. Va detallar els torrents que havia netejat. La meua sorpresa va ser que dia 6 de novembre de l'any passat, falten quinze dies per arribar-hi, en sessió parlamentària amb explicació dels pressuposts per a enguany vostè va dir que dins l'any 2009 s'invertirien 25 milions d'euros en neteja de torrents. Quan jo vaig fer la resta, dels 8 milions en recursos propis em falten 17 milions d'euros, no em fa falta ser molt intel·ligent per pensar que això són els doblers pendents que havien de venir de Madrid, tal com ens va confirmar fa dos anys la ministra.

Sr. Conseller, a dia d'avui, ha cobrat aquests 15 milions d'euros pendents per a la neteja de torrents que tenia, en principi, compromesos Madrid sense estar pressupostats en el seus pressuposts?

Gràcies, Sr. Conseller.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Soler. Vol fer ús de la paraula el Sr. Grimalt? Té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Miquel Àngel Grimalt i Vert):

Gràcies, Sra. Presidenta. Sr. Soler, no, ni hem cobrat els 15 milions ni s'ha firmat el conveni que no ha de ser, òbviament, només per a neteja sinó per a actuacions en general de millora de torrents.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Grimalt. Vol fer ús de la paraula la Sra. Soler? Té la paraula.

LA SRA. SOLER I TORRES:

Sr. Conseller, ja és la segona vegada que li dic a la mateixa sessió, gràcies per la seva sinceritat política, però d'això no en vivim. No netejam ni condicionam torrents. Sr. Conseller, què pensa fer davant Madrid? L'any passat vàrem cobrar els milions que ens pertocaven, que eren 10, concretament 11, el juliol del 2008. Vostè va dir que considerava que era massa tard cobrar-los el juliol del 2008 perquè quedava molt poc temps fins dia 31 de desembre per poder-ho justificar. Sr. Conseller, 20 d'octubre del 2009, dels 25 milions d'euros que vostè ens va dir que farien neteja i condicionament de torrents només n'hem invertit 8 de recursos propis, què els hem de dir als ciutadans de Palma, de Sa Vileta, d'Andratx, de Montuïri que estan pendents quan hi ha pluges que no es desbordin els torrents, que Zapatero no sap que existeix Balears?, que tenim un govern que no sap reivindicar la necessitat d'aquestes illes davant Madrid?, que només vénen aquí per fer-se la foto, com varen venir l'octubre del 2007 a fer grans promeses d'un gran conveni de 100.000 milions d'euros al 50%, 50 comunitat, 50 Madrid, i a dia d'avui no hem signat, no hem cobrat?

Sr. Conseller, ja ens han anunciat a través dels mitjans de comunicació que la seva conselleria sofrirà un retall de quasi un 7% en el seu pressupost i també han anunciat, des de la seva conselleria, que dos temes són bàsics i importants, extinció d'incendis i neteja de torrents. Com ho farà si li retallen el pressupost el seu govern i a la vegada Madrid incompleix?

Gràcies, Sr. Conseller.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Soler.

(Alguns aplaudiments)

Sr. Grimalt, té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Miquel Àngel Grimalt i Vert):

Gràcies, Sra. Presidenta. Sra. Soler, si li he de dir la veritat no ho sé com ho farem, ja veurem com en sortim. El fet és que hi havia un compromís de l'Estat d'invertir 15 milions d'euros enguany en torrents, aquests doblers no varen sortir en els pressuposts generals de l'Estat, cosa que evidentment ens agradaria que per a l'any que ve sí hi sortissin perquè és l'única garantia que tenim que podrem signar en temps i en forma. Com que no estaven en els pressuposts generals de l'Estat vàrem tenir

una reunió a Madrid amb el Sr. Puixeu, crec que era el mes de febrer aproximadament, on el Sr. Puixeu, el ministeri, el secretari d'Estat, es va comprometre a portar 7 milions d'euros del seu pressupost i la resta, els 8 milions restants, anirien a càrrec de la secció 32 del pressupost general de l'Estat, que es coneix com a fons estatutari.

Des de llavors feim gestions, li puc assegurar que pràcticament setmanalment, amb la directora general d'Aigües, Sra. Marta Moré, amb els sotsdirectors de Programació Econòmica i d'Infraestructures per aconseguir que aquests doblers es transfereixin del Ministeri d'Hisenda al Ministeri de Medi Ambient i poder firmar aquest conveni. Jo entenc que a Madrid les coses van a poc a poc, però es veu que hi ha ministeris amb relació a determinades comunitats autònomes on la lentitud és bíblica. La veritat és que el fet de no poder firmar el conveni a temps no ens ha permès executar les inversions en torrents tal i com haguérem volgut, el nostre pressupost sí que l'hem posat i, per això, les actuacions que hi ha fetes són les que hi ha. Em preocupa, i vostè i el seu partit segur que hi podran fer qualche cosa, em preocupa que en el projecte de pressuposts generals de l'Estat de l'any que ve només figurin 6 milions d'euros per a torrents a Balears, estic segur que és un error i que entre tots els partits que tenen representació en el Parlament de l'Estat el resoldran durant la tramitació parlamentària perquè aquests 15 milions són, com vostè diu, necessaris per a les actuacions en els torrents de Balears.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Grimalt.

I.3) Pregunta RGE núm. 13335/09, de l'Hble. Diputada Sra. Carolina Torres i Cabañero, del Grup Parlamentari Popular, relativa a professors de reforç als centres de les Pitiüses.

La següent pregunta és relativa a professors de reforç en els centres de les Pitiüses i la formula la Sra. Carolina Torres. Té la paraula.

LA SRA. TORRES I CABAÑERO:

Gràcies, Sra. Presidenta. Senyores i senyors diputats. Sr. Conseller d'Educació, aquesta pregunta que podria ser perfectament extensiva a totes les illes està centrada, en aquest cas, a les illes Pitiüses arran d'una denúncia pública que la setmana passada va fer un sindicat educatiu en els mitjans de comunicació i que té molt preocupat el sector educatiu pitiús. Es denuncià que aquest any la Conselleria d'Educació ha fet un retall de professors de reforç als centres educatius per falta de pressupost. Si això és així, Sr. Conseller, m'agradaria que expliqués per què s'ha fet, si és per manca de pressupost i si pensa posar-hi solució.

Concretament la pregunta és si pensa posar més professors de reforç als centres de les Pitiüses on ja sap vostè molt bé que la situació educativa és especialment greu, no només per la falta d'infraestructures educatives sinó que això deriva que els ràtios d'alumnes per aula són molt elevats. Si, a més, hi afegim els problemes que genera a les aules l'elevat nombre d'incorporacions extraordinàries i l'elevat percentatge d'alumnes d'origen estranger que conviuen dins aquestes aules encara es fa més estrany que la conselleria, de la qual vostè és responsable, com a mesura de tot això doncs hagi retallat justament per aquí. Per això, Sr. Llinàs, ens agradaria que ens expliqués un poc més tot això.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Torres. Sr. Llinàs, té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Bartomeu Llinàs i Ferrà):

Gràcies, Sra. Presidenta. Sra. Diputada, miri, el nombre de docents dedicats a l'alumnat amb necessitat educatives especials de suport en els centres educatius d'infantil i de primària a les Pitiüses és de 108, 47 mestres de Pedagogia Terapèutica, 25 d'Audició i Llenguatge i 36 d'Atenció a la Diversitat. Les dotacions es realitzen d'acord amb el nombre d'alumnes diagnosticats pels equips competents i, per tant, estan ajustades a les necessitats.

Gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Llinàs. Vol fer ús de la paraula la Sra. Torres? Té la paraula.

LA SRA. TORRES I CABAÑERO:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Bé, Sr. Conseller, vostè diu que està ajustat, però el que reclamen els sindicats és justament una altra cosa, no sé, posin-se d'acord. De totes maneres, vostè va anunciar en la passada compareixença en la Comissió d'Educació que un dels eixos que duria a terme seria l'èxit escolar i si per una banda vostès diuen això i per altra banda vostès després fan una altra cosa, això no ens durà enlloc. De totes maneres, ara vendran els pressuposts d'aquesta comunicat i ja es veurà, veritablement, què es prioritari per a aquest govern. Al marge de tot això jo li vull demanar, li vull fer una petició, que escolti a tot el sector educatiu eivissenc, però sobretot que actuï sobre això i que ho faci el més prest possible.

Per cert, la pròxima vegada, Sr. Conseller, que vostè vingui a l'illa d'Eivissa els alcaldes de Sant Antoni, de Sant Joan i de Santa Eulàlia també estarien molt contents de saludar-lo i transmetre-li en persona quines són les demandes d'aquests municipis que encara que no tinguin el mateix color polític que els alcaldes de Vila i de Sant Josep també tenen dret a posar-se en contacte amb vostè. Moltes gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Torres. Sr. Llinàs, té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA
(Bartomeu Llinàs i Ferrà):

Sra. Presidenta. Sra. Diputada, escoltar sempre, sempre he d'escoltar, una altra cosa és si hem de fer el que ens diuen quan escoltam, però escoltar sempre. Èxit escolar, vostè em diu que hem de fer-hi feina i jo li dic exactament que sí, a Eivissa i a la resta de les Illes.

Saludar els batles de les altres...tots els batles em mereixen el mateix respecte, siguin d'un color o siguin d'un altre, i evidentment em reuniré amb ells en el moment oportú, els puc assegurar que mereixen el meu respecte, vostès pensin el que vulguin, però si em coneguessin una mica sabrien que em mereixen el mateix respecte.

Del tema del professorat li vull dir una cosa, em passat de 93 a 108 professors que suposen un augment del 13% del 2007 al 2009. Gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Llinàs.

I.4) Pregunta RGE núm. 13266/09, de l'Hble. Diputat Sr. Josep Melià i Ques, del Grup Parlamentari Mixt, relativa a ajut als esportistes mitjançant el programa Carnet Jove.

La següent pregunta és relativa a ajuts als esportistes mitjançant el programa Carnet Jove i la formula el Sr. Melià. Té la paraula.

EL SR. MELIÀ I QUES:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Senyores i senyors diputats. Sr. Conseller d'Esports i Joventut, en aquesta tasca constant d'ajuda als esportistes i al nostre jovent li voldríem demanar quines mesures té previstes dur a terme la seva conselleria per tal d'ajudar els esportistes mitjançant el programa Carnet Jove. Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Melià. Sr. Cañellas, té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'ESPORTS I JOVENTUT (Mateu Cañellas i Martorell):

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Sr. Melià, amb el nou format que impulsam de Carnet Jove, amb el qual es pretén que sigui un carnet que serveixi per a descomptes en els serveis que realment empren els joves, hem apostat molt fort per tot el relacionat amb els desplaçaments tant per via marítima, com són els convenis d'Iscomar i d'Acciona, com per a allotjaments a hotels, ja tenim quatre hotels que ens fan descompte a través del Carnet Jove, com el lloguer de vehicles, com el darrer conveni firmat amb Avis.

Això, que en principi sembla que només està dirigit al món dels joves i al Carnet Jove, també té una transferència directa als esportistes i als seus desplaçaments ja que la meitat dels equips estan formats per joves de menys de 30 anys, si aquests equips tenen el Carnet Jove també es podran estalviar aquest cost que va entre un 10 i un 25%. Això és un avantatge molt gran per als clubs perquè els seus desplaçaments, que és una de les coses que surten més cares de l'organització i del pressupost d'un club, serà minvat gràcies que el Carnet Jove els dona aquest descompte i el club se'n podrà aprofitar.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Cañellas. Vol fer ús de la paraula el Sr. Melià? No.

I.5) Pregunta RGE núm. 13327/09, de l'Hble. Diputat Sr. Josep Maria Costa i Serra, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a ajudes als clubs de categoria nacional.

Passam doncs a la següent pregunta. És relativa a ajudes als clubs de categoria nacional i la formula el Sr. Josep Maria Costa. Té la paraula.

EL SR. COSTA I SERRA:

Gràcies, Sra. Presidenta. Aquesta pregunta només té la intenció de saber com han quedat repartides, definitivament, les ajudes a Illesport. Vull dir-li, des del Grup Parlamentari Socialista, que evidentment entenem que estam davant uns pressuposts que segurament no seran expansius per la situació actual que viu la nostra societat, però sí entenem que és important mantenir les ajudes en els termes que es varen plantejar per vostè l'any passat perquè tenen els diferents grups i col·lectius una sèrie de compromisos que són necessaris poder fer-hi front. És important que amb les paraules que vostè avui pugui dir se sàpiga de la seva veu quina és la posició del Govern de les Illes Balears davant les ajudes que Illesport donarà enguany al conjunt d'esportistes i clubs de les Illes Balears. Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Costa. Sr. Cañellas, té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'ESPORTS I JOVENTUT (Mateu Cañellas i Martorell):

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Sr. Costa, la partida pressupostària destinada a les ajudes dels equips que competeixen en categoria nacional queda exactament igual. Això significa que la part fixa es mantindrà exactament igual que l'any passat, pot haver-hi canvis a la partida que no és fixa, la partida que ve en funció als resultats, als equips i altres, que aquesta és la segona part de l'ajuda, aquí sí pot haver-hi fluctuacions en funció a les fluctuacions que hagin tengut els clubs, però la partida és la mateixa. Els doblers que es repartiran són exactament els mateixos i com vàrem dir nosaltres cercàvem amb aquests criteris era donar estabilitat en temps de crisi, llavors a posta en part estàvem obligats que la partida fos

exactament la mateixa per donar aquesta estabilitat que vàrem anunciar quan vàrem presentar els criteris.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Cañellas. Vol fer ús de la paraula el Sr. Costa? Té la paraula.

EL SR. COSTA I SERRA:

Molt breument, felicitar-lo per aquesta concisa, però aclaridora ...

(Remor de veus)

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. José María Rodríguez, se l'escolta més a vostè que a qui ha de contestar. Digui, Sr. Costa.

EL SR. COSTA I SERRA.

Gràcies per aquesta explicació clara. Únicament animar-lo ja que ha dit que el muntant serà el mateix, el fix queda, per tant és una qüestió del variable. En diferents comissions, tant jo mateix com la portaveu del Partit Popular, vàrem fer una sèrie de reflexions sobre el concepte del variable, crec que vostè està en la feina de canviar els criteris del variable, com ja es va fer, en el sentit de fomentar realment els esportistes o els clubs que potencien concepte Illes Balears i no viure només d'una marca cap enfora. Crec que és important i que també s'haurien de tenir en consideració alguns correctius, com ja s'han plantejat en termes de comissió, conceptes correctors per als esportistes que es desplacen de les altres illes cap a l'illa de Mallorca.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA.

Moltes gràcies, Sr. Costa. Vol fer ús de la paraula el Sr. Cañellas? Té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'ESPORTS I JOVENTUT (Mateu Cañellas i Martorell):

Sí, Sr. Costa, li record que respecte del canvi de criteris per tenir més en compte els desplaçaments de les illes que no són la de Mallorca, al final, quan sumam les ajudes, veim que aquest concepte corrector no importa aplicar-lo perquè ja està aplicat, equips de les illes que no són de Mallorca, que en principi els resultats esportius són menors que els equips de les illes de Mallorca que participen a la mateixa categoria tenen més ajuda. I aquesta ajuda no és perquè nosaltres vulguem donar més suport als equips de les altres illes, sinó que simplement és per aquest factor corrector, que consideram que a nivell de desplaçament és necessari donar més doblers a les altres illes, perquè tenen un doble viatge, perquè moltes vegades han de passar per Mallorca per anar-se'n a Madrid, i ja està aplicat.

Llavors, aquests factors correctors que els senyors diputats ens varen dir a les comissions de seguiment els hem aplicat i d'aquesta manera basta veure els resultats finals, per veure que realment aquest criteri d'ajuda per al desplaçament està aplicat i a més està demostrat amb els valors finals de les ajudes que rep cada equip. Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Cañellas.

I.6) Pregunta RGE núm. 13331/09, de l'Hble. Diputat Sr. Jaume Ricard Tadeo i Florit, del Grup Parlamentari Popular, relativa a alternatives de desestacionalització turística per a Menorca.

La següent pregunta és relativa a alternatives de desestacionalització turística en els llocs de Menorca i la formula el Sr. Jaume Tadeo. Té la paraula.

EL SR. TADEO I FLORIT:

Gràcies, Sra. Presidenta, senyores i senyors diputats. Sr. Conseller, avui fa quinze dies, li vam demanar sobre una valoració de la temporada turística a Menorca, concretant a Menorca, va respondre d'una manera, per una banda que havia anat malament, després va dir que hi havia punts positius, i jo trob que són els famosos *brotos verdes* que no veu ningú, només aquelles persones que tenen en aquest moment una gestió de govern.

El cert és que hi ha una altra notícia negativa referent al sector turístic per a Menorca, que és el fracàs de la iniciativa pilot del turisme sènior europeu. Crec que és una iniciativa, un programa que realment tothom ho veu bé, realment és pensar que a Balears poguessin venir una sèrie de turistes de mercats emissors, a més, de gent que no venia, és totalment positiu; sabem que va ser una iniciativa que al començament va tenir uns determinats entrebancs que van dificultar, jo supòs que això també és qualque cosa un poc atribuïble a l'entitat que ho ha promogut, que no és altra que des de la Secretaria d'Estat de Turisme; el que creim és que realment és una iniciativa que en el seu moment va posar a una sèrie d'hotels a Menorca, amb una visió, amb una expectativa de poder obrir els mesos de novembre, desembre, gener i febrer, i avui aquests hotels n'hi ha que ja han tancat o n'hi ha que tancaran.

I la pregunta és molt clara: hi ha alternativa, Sr. Conseller?

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Tadeo. Vol fer ús de la paraula? El Sr. Nadal té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Miquel Nadal i Buades):

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Sr. Tadeo, no tothom deu veure tan bé aquest programa quan els majoristes de viatges no duen clients i els turistes no venen, a pesar d'estar subvencionats.

El que hem fet aquesta temporada a Menorca per vèncer la desestacionalització és aplicar el Pla de màrqueting.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Nadal. Sr. Tadeo, té la paraula.

EL SR. TADEO I FLORIT:

Gràcies, Sra. Presidenta, senyores i senyors diputats. Sr. Conseller, cap mesura en concret, cap mesura en concret, senzillament dir que apliquen el Pla de màrqueting.

Miri, avui ens aixecam en els mitjans de comunicació essent l'illa de Menorca on el nivell de desconfiança empresarial, i sobretot pel que fa referència al sector turística, és la pitjor de l'illa; tenim l'illa on la recessió econòmica es va iniciar a les Balears; tenim l'illa on la crisi és més forta de totes les illes Balears.

En aquest moment, vostè, a més, ho sap, hi ha unes negociacions amb els majoristes de viatges per als pròxims tres anys, d'uns convenis: "*Peligra el acuerdo para atraer más turistas a Menorca, sólo el Govern quiere pagar*". Sabem que aquí la responsabilitat del Govern la té molt clara.

El cert és que amb la situació que viu Menorca, de la crisi econòmica que tenim, del model econòmic que hem tingut durant els darrers anys, el cert és que tenim una situació molt complicada i el cert és que el principal motor econòmic de l'illa, com no pot ser altre, és el sector turístic, i el cert és que pensam que des de la conselleria s'haurien de prendre mesures molt més concretes per poder fer front a aquesta fallida d'aquest programa que havia esperançat els empresaris del sector turístic de Menorca i en aquest cas vostè no n'ha especificat cap en concret.

Esper que aprofiti el segon torn de paraula, com sempre o com és habitual sol fer moltes vegades, per donar iniciatives i crear, intentar pujar aquesta manca de confiança que hi ha en el sector empresarial menorquí, concretament en el sector turístic. Moltes gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Tadeo. Sr. Nadal, té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Miquel Nadal i Buades):

Moltes gràcies, Sr. Tadeo. Avui vostè no és l'únic que s'ha despertat a Menorca, hi ha hagut consellers del Govern que també ens hem despertat avui a Menorca i tenim mesures concretes amb l'aplicació del Pla de màrqueting, pensant en Menorca i fem feina amb Menorca, fem feina conjuntament amb els hotelers i amb els empresaris de Menorca i amb els majoristes de viatges tant del Regne Unit com d'Alemanya, per intentar solucionar la situació que, com ja li vaig dir, és greu i als primers que ens té preocupats és a aquest govern.

Hem fet un Pla de màrqueting, hem implantat els clubs de producte que són per illes, no Illes Balears, sinó Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera. Hem fet un Pla D, que farà a Ciutadella un planetari i un auditori; a Ferreries un centre cultural multiusos; a Maó ja s'ha acabat la reforma de Ca'n Oliver; es fan també en Es Castell una sèrie d'obres per millorar el nostre producte; hem apostat per les rutes cicloturístiques; volem acomplir el que diu el nostre Estatut, que les competències en matèria de turisme han de ser dels consells; tenim un conveni, per primera vegada, firmat amb Turespaña, on el Consell de Menorca també forma part d'aquest conveni i pot fer promoció directa i triar quins són els productes que vol promocionar; han fet acords des del Consell de Menorca amb les companyies de baix cost per assegurar el nombre de vols i, com vostè ha dit i sap molt bé, duem tot l'hivern fent reunions amb els principals majoristes de viatges per tancar acords amb els majoristes de viatges que garanteixin que hi hagi vols suficients perquè la indústria turística a Menorca continuï sent el que ha estat fins ara i si pot ser que millori.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Nadal.

I.7) Pregunta RGE núm. 13329/09, de l'Hble. Diputada Sra. Maria Torres i Marí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a oferta pública d'ocupació de salut.

La següent pregunta és relativa a l'oferta pública d'ocupació. La formula la diputada Sra. Maria Torres.

Té la paraula.

LA SRA. TORRES I MARÍ:

Gràcies, Sra. Presidenta, senyores i senyors diputats. L'oferta pública d'ocupació del Servei de Salut de les Illes Balears és la primera que es convoca a la nostra comunitat autònoma d'ençà que tenim les transferències i és la més grossa que mai no s'ha convocat a les nostres illes.

El mes de març de l'any 2008 es va publicar la primera convocatòria i després n'han seguit d'altres, per diferents categories, evidentment. Per això li pregunt al conseller de Salut quina avaluació es fa de les primeres proves ja realitzades de l'oferta pública d'ocupació de Salut?

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies. Sr. Thomàs té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE SALUT I CONSUM (Vicenç Thomàs i Mulet):

Gràcies, Sra. Presidenta. Gràcies, Sra. Diputat, com vostè molt bé ha dit, l'avaluació d'aquestes primeres proves d'oferta pública d'ocupació del Servei de Salut són les primeres que es fan des de les transferències i l'avaluació que es fa des de la conselleria i des del Govern són molt positives. I són positives perquè permet a un conjunt de persones, de ciutadans i ciutadanes que puguin establir el seu lloc de feina i per tant contribueix en aquest moment a millora la cohesió social i les expectatives de futur per a un caramull de famílies.

Ja s'han convocat 1.856 places de categories diferents; 357 d'auxiliars administratius; 806 d'infermeres; 440 d'auxiliars d'infermeria; 42 de fisioterapeutes; 26 de llevadores, i 185 de zeladors.

Les categories d'infermeria i de llevadores ja han realitzat fins i tot el seu examen i per tant en un termini molt curt de temps sortiran les llistes definitives. I la setmana passada es va convocar el concurs oposició de les categories de metge de família, 160 places, i de pediatres d'atenció primària, 66 places.

Tot això fa que el concurs oposició dugui el seu camí i que per tant els fets que s'han produït fins ara, la nostra valoració és francament positiva.

Dir que de les dues categories que ja s'han fet exàmens, d'infermeria i de llevadores, es varen tirar més de 2.700 sol·licituds, i en conjunt de totes les places s'han tirat prop de 13.000 instàncies per participar, bàsicament un 75% de gent resident a Mallorca, un 12% a Eivissa i un 2% a Menorca.

El concurs oposició continua el seu camí i a principis de l'any 2010 es convocaran les categories que encara manquen, bàsicament facultatius, especialistes d'àrea, metges d'urgències, administratius, tècnics especialistes i altres categories. En total, més o manco, sortiran unes 3.150 places.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Thomàs. Sra. Torres, té la paraula.

LA SRA. TORRES I MARÍ:

Gràcies, Sra. Presidenta. Gràcies, Sr. Conseller, de la seva resposta veiem clarament que el decret del català no ha estat cap obstacle; que, a pesar de la propaganda política desplegada pel Partit Popular, la realitat s'ha imposat damunt aquesta demagògia i que qui ha volgut presentar-se a les proves s'hi ha presentat. Els números canten, els resultats són els que són i no els que pretenen vendre altres partits polítics.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Torres. Vol fer ús de la paraula el Sr. Thomàs? No.

I.8) Pregunta RGE núm. 13333/09, de l'Hble. Diputat Sr. Jaume Font i Barceló, del Grup Parlamentari Popular, relativa a manifestació de més de 500 persones a un espai natural protegit de la Serra de Tramuntana.

Doncs, passem a la següent pregunta, relativa a manifestació de més de 500 persones a un espai natural protegit de la Serra de Tramuntana i la formula el Sr. Jaume Font.

Té la paraula.

EL SR. FONT I BARCELÓ:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta, senyores i senyors diputats. Aquí sí que canten els números, fins i tot fan mal a les orelles, els números que varen succeir.

Sr. Conseller de Medi Ambient, ara fa vuit, nou dies, un grup d'unes 500 persones va entrar dins una finca que és paratge natural de la Serra de Tramuntana, que és lloc d'interès comunitari (LIC), que és zona especial per a les aus (ZEPA) i que segurament també serà ZEC, la màxima protecció que dona la Unió Europea dins la Xarxa Natura 2000.

Volem saber quina opinió li mereix que es manifestin més de 500 persones o unes 500 persones dins un espai natural protegit, en el qual la conselleria havia fet un informe de capacitat de càrrega per poder entrar aquí dins. Li deman això perquè varem veure gent molt singular i molt especial, companys del seu govern, membres d'aquest govern, alts càrrecs d'aquest govern, allà de qualque manera, intentant volar per damunt la barrera.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Font. Sr. Grimalt, té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Miquel Àngel Grimalt i Vert):

Gràcies, Sra. Presidenta. Sr. Font, dia 28 de juliol, la plataforma Pro camins públics i oberts de Pollença ens va sol·licitar autorització per fer una excursió a peu a Ternelles.

Segons la normativa LECO, que vostè deu conèixer perfectament perquè la va fer el seu govern, per tractar-se d'una zona inclosa dins el PORN de la Serra de Tramuntana i afectar parcialment, a més, a més de tot això que ha dit vostè, una reserva natural especial, per tot això es tractava d'un ús condicionat, que ha de ser controlat, segons diu l'article 14 de la LECO, a la major part de l'itinerari, i a una part ni tan sols no era autoritzable, perquè es tracta d'una zona d'exclusió i per tant l'ús és prohibit.

En base a això, dia 31 d'agost, se'ls va autoritzar l'excursió que sol·licitaven, amb una sèrie de condicions, que són les condicions que marquen tant la LECO com el PORN per al trànsit en aquestes zones de tan elevada protecció, i es va notificar a l'ajuntament, ja que aquest camí, a part de tota la normativa ambiental, també està afectat per una sentència del Tribunal Suprem del 2001, en relació amb el Pla general de Pollença i per l'acord d'execució de sentència, de 28 de juliol del 2006. Per cert, aquest acord d'execució de sentència, de 28 de juliol del 2006, va ser aprovat sense cap vot en contra a la Comissió Insular d'Urbanisme l'any 2006.

Aquesta sentència i el seu acord d'execució estableixen una sèrie de limitacions a l'ús públic que ha de garantir l'ajuntament. Per això els donàvem trasllat, perquè actuassin en conseqüència en relació amb la sentència i a l'acord d'execució.

Pel que hem sabut després, no es varen complir els requisits que va posar l'Ajuntament de Pollença.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Grimalt. Sr. Font, té la paraula.

EL SR. FONT I BARCELÓ:

Gràcies, Sr. Grimalt, i li agraesc tota la seva explicació i especialment aquest final; és a dir, no es va complir, i no és responsabilitat seva en aquest sentit.

Mirin, parlem d'un camí privat d'ús públic, on fins i tot el Sr. Alorda, i em sap greu si després hi ha, i se sent ofès i vol parlar, era membre de la Comissió Insular d'Urbanisme quan varen votar i com molt bé ha dit el conseller de Medi Ambient del Govern no hi va haver ningú que votàs en contra, tothom sap quines són les regles. Però el nin, el nin, si jo li puc dir al BLOC el nin, estava dormint, després de dos anys i quatre mesos, enfadat amb els d'Unió Mallorquina perquè estaven enfadant la Sra. Armengol, i havien de sortir del niu. I varen sortir del niu i varen fer el que sempre fan: predicar el contrari del que ells de vegades han emprat per poder tenir el seu lloc i els seus vots.

Jo, Sr. Conseller, el que crec, en nom del Grup Popular, és que el que hem de preservar el protecció del territori d'aquesta terra i de segons quins espais que ha costat molt arribar a un consens perquè estiguin protegits i que tinguin la màxima protecció de la Unió Europea. I jo el que li deman és que la pròxima vegada, a qualsevol indret de les Illes Balears, cada autorització que s'incompleixi protegim les aus i la flora de les invasions humanes, com es varen donar aquest dia a Ternelles.

Moltíssimes gràcies.

(*Alguns aplaudiments i petit aldarull*)

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Font. No volen fer més ús de la paraula.

I.9) Pregunta RGE núm. 13326/09, de l'Hble. Diputat Sr. Miquel Gascón i Mir, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a lluita contra la infecció per VIH.

Doncs, passem a la següent pregunta; és relativa a lluita contra la infecció del virus immunitat adquirida que formula el Sr. Miquel Gascón.

Té la paraula.

EL SR. GASCÓN I MIR:

Gràcies, Sra. Presidenta. Aprofitant que avui, dia 20, celebrem algunes actuacions envers aquesta malaltia de la SIDA, voldríem recordar que aquesta malaltia, que ha estat vertaderament una epidèmia a l'última part del segle XX i que actualment encara continua sent una malaltia molt greu, encara que sí que és cert que als països del primer món, que seria el nostre teòricament, la malaltia aquesta és una malaltia crònica, no com als països de l'Àfrica, als països subsaharians, que hi ha unes dades que ens fan mal a les orelles i canten els números realment també aquí, que serien el 63% dels ciutadans de l'Àfrica subsahariana estan infectats, és a dir, dues de cada tres persones pateixen o tenen el virus, però no és el cas en el nostre país, malgrat a Balears, tot i que baixen els malalts infectats dia a dia, sempre estam més amunt que altres regions desenvolupades.

Atès que la Conselleria de Salut té competències en educació sanitària i en sanitat pròpiament dita, voldríem saber, Sr. Conseller, quines actuacions es prenen en aquest tema.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Gascón. Sr. Thomàs, té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE SALUT I CONSUM (Vicenç Thomàs i Mulet):

Gràcies, Sra. Presidenta, gràcies, Sr. Gascón. Des de la Conselleria de Salut en aquest tema tenim marcat un triple objectiu envers el VIH/SIDA: el primer és predir noves infeccions; el segon és reduir l'impacte negatiu tant personal com social que té aquesta epidèmia, i també, un tercer objectiu, que és mobilitzar el conjunt de la societat per fer front, conjuntament, en aquest tema.

Evidentment, per prevenir noves infeccions hi ha una població molt important, que són els joves de la nostra comunitat, i que avui mateix es veurà en el Parlament un tema que afecta educació i salut, que va en aquesta línia; la realització de tallers de sensibilització; l'augment progressiu de consultes en els instituts o recentment un projecte conjuntament amb la Conselleria d'Esports i Joventut i la Conselleria d'Afers Socials, que és el Punt d'assessorament de salut jove.

I també un conjunt de programes i campanyes de sensibilització. Però, com que vostè deia, avui se celebra el dia mundial de la prova ràpida del VIH, que també fem a la nostra comunitat autònoma. I l'important és convidar la gent que considera que té comportament de risc a fer-se aquesta prova ràpida, gratuïta, confidencial, que és molt necessària i és molt necessària perquè és imprescindible fer un diagnòstic precoç d'aquesta infecció i per tant és molt important facilitar l'accés a aquesta prova. Fer un diagnòstic precoç afavoreix disminuir un retard diagnòstic, un 30% de les persones infectades al nostre país, Espanya, no saben que estan infectades i això són dades del nostre país. Per tant, és molt important perquè quan es produeix el diagnòstic un de cada tres ja compleix criteris de sí, de malaltia, i quasi més de la meitat ja serien susceptibles de poder rebre un tractament.

Per tant, és molt important el diagnòstic precoç, arribar a aquest diagnòstic i posar-hi remei, posar-hi tractament perquè és l'únic que modifica el pronòstic i la qualitat de vida d'aquestes persones. Això ho feim conjuntament amb organitzacions, aquesta prova ràpida de la SIDA: amb ALAS, amb Metges del Món, amb els centres d'atenció a drogodependències i amb un caramull d'indrets de la nostra comunitat a més...

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Thomàs.

EL SR. CONSELLER DE SALUT I CONSUM (Vicenç Thomàs i Mulet):

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Vol fer ús de la paraula el Sr. Gascón? No.

I.10) Pregunta RGE núm. 13330/09, de l'Hble. Diputat Sr. Miquel Munar i Cardell, del Grup Parlamentari Popular, relativa a aprofitament dels espais públics educatius per part de col·lectius de discapacitats.

Doncs passam a la següent pregunta, relativa a l'aprofitament dels espais públics educatius per part de col·lectius de discapacitat, la formula el Sr. Miquel Munar. Té la paraula.

EL SR. MUNAR I CARDELL:

Gràcies, Sra. Presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, Hble. Sr. Conseller, creu adequada la resposta de la Conselleria d'Educació a alguns col·lectius de discapacitats envers l'aprofitament dels espais públics educatius? Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Munar. Sr. Llinàs, té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Bartomeu Llinàs i Ferrà):

Gràcies, Sra. Presidenta. Sr. Diputat, miri, li voldria contestar ràpidament en el sentit que les competències dels centres públics de primària no les té la conselleria, sinó que les tenen els ajuntaments i en el cas dels centres públics d'educació secundària les tenen els equips directius de cada un dels centres. Per tant, la conselleria ja li ha contestat.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Llinàs. Sr. Munar, té la paraula.

EL SR. MUNAR I CARDELL:

Gràcies, Sra. Presidenta. Hble. Sr. Conseller, i faig èmfasi en això d'honorable perquè estic convençut que no ment, però si no ment..., no em serveix que la màxima institució, el màxim representant del col·lectiu educatiu d'aquesta comunitat em digui "això no és nostre, això no...". Li he demanat què opina vostè i li vaig una reflexió en positiu. Entenc que nosaltres que som estantissos, conservadors, antiquats no donem respostes del segle XXI, però vostès que són progressistes han de política del segle XXI.

S'imagina avions que només volin de 9 a 5? Quiròfans que només volin de 9 a 5? S'imagina vostè empreses que només facin feina de 9 a 3? Els dissabtes i diumenges tancats, els estius tancats? Mentre, que és allò gravíssim, hi ha col·lectius que no demanen ni tan sols que aportin capítol 1, és a dir professionals, simplement els demanen espais que no fan res per poder utilitzar.

Li continuo demanant la seva opinió com a persona que és la màxima responsable del Govern d'aquesta comunitat: creu adequada la política dels espais educatius, fent feina de 9 a 5, de 5 a les 9 de l'endemà matí tancats, els dissabtes i els diumenges tancats i els estius i les vacances tancats quan hi ha col·lectius que tenen persones voluntàries que volen treballar en projectes d'estimulació, en projectes que són educatius i ni més ni manco que de discapacitats? Contesti, per favor. Faci un esforç de progressisme.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Munar. Sr. Llinàs, esforci's.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Bartomeu Llinàs i Ferrà):

Gràcies, Sra. Presidenta. Sr. Diputat, miri, m'ha fet una bateria de preguntes a més de la que m'havia fet inicialment. Supòs que això deu venir per uns problemes que sembla que hi va haver aquest estiu passat, m'ho imagín. Sé que hi va haver d'intervenir la conselleria en un cas d'AMADIBA, a un centre de Palma on hi havia unes obres, on hi havia una distorsió entre la informació que arribava a la conselleria i és que volia utilitzar el mateix centre l'associació de pares del centre i una altra associació que havia utilitzat el centre durant tot el temps, tot el temps em refereixo a un gratat d'anys anteriorment. És a dir, eren tres coses: l'associació de pares que l'hi volia fer, AMADIBA que l'hi volia fer i després unes obres que es feien al centre.

Per allò que sé i allò que he anat cercat, la conselleria va intervenir directament, va fer de mediatadora davant l'ajuntament i no tan sols això, sinó que AMADIBA va fer el seu campament d'estiu al centre i a més va felicitar la Conselleria d'Educació per les seves gestions.

Una altra cosa seria, una pregunta que em fa en relació amb el que ha fet abans, i és la utilització dels espais dels centres educatius. Crec que això dona per a una altra pregunta, que em pot fer quan vulgui i que jo, gustosament, li contestaré. Li puc avançar que crec que s'ha de treure el màxim de la utilització dels espais educatius dels centres.

Gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Llinàs.

I.11) Pregunta RGE núm. 13334/09, de l'Hble. Diputat Sr. Francesc Jesús Fiol i Amengual, del Grup Parlamentari Popular, relativa a crisi institucional.

La següent pregunta és relativa a crisi institucional i la formula el Sr. Francesc Fiol. Té la paraula.

EL SR. FIOL I AMENGUAL:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Sr. President, senyors diputats. La matinada de dia 15 d'octubre veia la llum un document que es titula *Acció de govern del Consell de Mallorca*, -Consell de Mallorca- que n'hi ha per sucra-hi pa i recoman la seva lectura. Comença dient: "Garantir l'estabilitat política i un futur d'avanços i de modernitat per a les Illes Balears era el punt primer i que amarava l'esperit del pacte de govern que el PSIB, el BLOC per Mallorca i Unió Mallorquina signaren el juny del 2007". Efectivament no només l'amarava, sinó que la negava perquè com tots sabem el pacte s'havia anat a fons i es tractava, a aquella mateixa matinada, de rehabilitar-lo.

La subsegüent roda de premsa del dia 15 al matí al Consell de Mallorca per part de la Sra. Presidenta i els altres membres del pacte ha provocat comentaris de tot tipus, però principalment de caràcter (...) i del que va venir el cap de setmana posterior val més no parlar-ne.

Li deman, Sr. President, si amb aquestes condicions creu que aquest acord assolit la matinada de dia 15 d'octubre garanteix l'estabilitat institucional del pacte que vostès sostenen.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Fiol. Sr. Antich, té la paraula.

EL SR. PRESIDENT DEL GOVERN DE LES ILLES BALEARS (Francesc Antich i Oliver):

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Moltes gràcies, Sr. Fiol. La setmana passada vostè em deia que teníem molts de problemes i que per tant els solucionàssim. Li vaig dir que feia feina en aquest sentit i per tant, des del meu punt de vista, que ja s'hagi pogut arribar a un acord, sobretot en una institució que era la que més afectada, que era el Consell Insular de Mallorca, ajuda que hi hagi més estabilitat a les institucions i això ajuda a servir millor la ciutadania.

Per tant en aquest sentit crec que és una bona notícia.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Antich. Sr. Fiol, té la paraula.

EL SR. FIOL I AMENGUAL:

Gràcies, Sra. Presidenta. Sr. President, pensa que hi ha estabilitat a les institucions i pensa que aquest document contribueix a crear un clima d'estabilitat. Sr. President, no veu la realitat política de la mateixa manera que la veim no només nosaltres, sinó els mitjans de comunicació i molts d'elements de l'opinió pública.

Alguns dels aspectes que es varen plantejar en aquest pacte, com pugui ser l'esmena sobre Son Baco que quedava definitivament cancel·lada com a incorporació al decret Nadal, ara ja no és tan clar què passarà amb ella, primera providència del pacte que s'havia acordat.

Es viu un ambient de conflicte entre els socis del pacte, però és que això, Sr. President, no m'ho invent. Els batlles de Campos i de Pollença han destituït a membres dels seus socis del conjunt del govern. El pacte, Sr. President, viu en un incendi permanent. El Sr. Barceló, que no es mossega la llengua, diumenge passat al diari *El Mundo* publicava una entrevista on deia de tot, però per realçar alguna cosa "*nuestras relaciones con UM están rotas, el PSM siempre ha cumplido estos pactos a diferencia de UM que no tiene palabra*". Aquestes són les declaracions i per no quedar enrera el batlle de Campos, el Sr. Ginard, contesta, no que li importa un rave el que digui el Sr. Barceló, sinó que li importa menys que un rave! No l'importa res del que digui el Sr. Barceló. Aquesta és la relació de socis. En definitiva, aquest és l'ambient de cordialitat i afecte que es tenen els membres d'aquest pacte.

Sr. President, el nostre parer, el parer de l'opinió pública és que aquesta és una crisi no superada, vivim un incendi permanent i no hi ha, vertaderament, una solució. El diagnòstic que feim -i acab, Sra. Presidenta- és que aquest govern, aquest pacte viu immers dins una crisi i el diagnòstic és que l'incendi continua i que el risc de carbonització és molt elevat.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Fiol. Sr. Antich, té la paraula.

EL SR. PRESIDENT DEL GOVERN DE LES ILLES BALEARS (Francesc Antich i Oliver):

Gràcies, Sra. Presidenta. Gràcies, Sr. Fiol, no el vull desmentir que efectivament hi ha hagut moments en què tots hem estat bastant cremats durant aquesta crisi, però miri, vostè la setmana passada em parlava que efectivament hi havia un problema a una institució, crec que s'ha solucionat, ara avui sembla que em mana, m'ordena d'alguna manera que també me'n cuidi de tota una sèrie de problemes a nivell d'ajuntaments. Efectivament, hi ha tota una sèrie de problemàtiques, que s'hauran d'anar solucionant i no crec que sigui jo qui les hagi de solucionar.

M'ha parlat, però, d'un tema que trob més interessant que totes aquestes altres històries perquè com comprendrà no entraré a treure manifestacions de molta altra gent que no pertany a cap de les tres formacions polítiques d'aquí i que també demostren que el terreny no està massa tranquil. No en parlaré, d'això, Sr. Fiol, hi estaré ben alerta. No, no, no en parlaré.

M'ha parlat de Son Baco, i em dona l'oportunitat de dir-li, Sr. Fiol, que crec que estaria bé que el Partit Popular s'ho repensàs, a això de Son Baco. Estaria bé, sí, sí, perquè férem un decret per a inversions i per a millora del turisme, que era un decret general que arreglaria situacions que afectaven distints col·lectius i hi va haver una esmena, que ja hem llevat, i una altra esmena que encara hi és, que és urbanisme a la carta perquè afecta purament i simplement un sol propietari i un sol camp de golf.

Per tant, Sr. Fiol, li demanaria que efectivament en ares al nou model que vàrem tenir ocasió de discutir el dia del debat de la comunitat s'ho repensàs, perquè crec que aquesta comunitat autònoma es mereix créixer d'una altra manera, sobretot donant oportunitat a tots els col·lectius, però a nivell general, les mateixes oportunitats. No crec que la petició que em feren que aquest decret llei es fes...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sra. Soler, se la sent més a vostè que al president.

EL SR. PRESIDENT DEL GOVERN DE LES ILLES BALEARS (Francesc Antich i Oliver):

...es tramitès com a llei, em sap molt de greu, però crec que no han estat en aquest cas a l'alçada de les circumstàncies.

(Aplaudiments i aldarull a la sala)

II. Interpel·lació RGE núm. 12553/09, presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a política del Govern de les Illes Balears en matèria d'universitat.

LA SRA. PRESIDENTA:

Acabades les preguntes passarem al segon punt de l'ordre del dia que consisteix en el debat de la interpel·lació presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a política del Govern en matèria d'universitat.

Per defensar la proposta el Sr. Munar té la paraula.

EL SR. MUNAR I CARDELL:

Gràcies, Sra. Presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, m'adreçaré al Govern, tot i que supòs que la Conselleria d'Interior, la d'Economia i la d'Educació ens donaran alguna ajuda.

Aquesta interpel·lació ve des del màxim respecte, des de la màxima il·lusió d'intentar cercar solucions perquè les crítiques posteriors vendran supòs en un altre moment més intens. Per què el Partit Popular es planteja fer aquesta interpel·lació? Bàsicament, primer, pel discurs de la rectora, el president va considerar que no tenim... supòs que no és nínxol mediàtic perquè Son Baco té molt més nínxol mediàtic que la Universitat, això ja demostra un poc com funcionam a aquesta comunitat, però el discurs de la rectora va ser demolidor en infraestructures, en el deute que té el Govern encara amb la Universitat, en la falta d'espais educatius i en tota una sèrie de qüestions més.

Creim que és el moment per tant de plantejar-nos on som, cap on anam quant al tema universitari. El nostre grup sap el que saben tots els que tenen tres dits de sentit comú, la Universitat primer era un lloc bàsicament de docència, és a dir una expenedoria de títols, afortunadament vàrem superar aquest moment i vàrem entrar en el món de la docència i de la investigació i les universitats modernes, tant de la resta d'Europa com de la resta de l'Estat espanyol com les americanes, han afegit un tercer punt que és el punt de la incardinació de la investigació per allò que és l'element productiu d'una comunitat amb la universitat. És a dir, intentar apropar la universitat a allò que és la societat.

Aquí és on ens assalten els primers dubtes d'una manera seriosa perquè no fa falta dir que l'I+D+I, que és la màxima expressió de la investigació, vostès l'envien a la policia, supòs que s'han embullat amb això que investiguen, però és que no investiguen el mateix, eh? La investigació de la universitat és una altra cosa i que vostès siguin la única comunitat d'Espanya que l'envien a Interior és un insult a la intel·ligència. Som conscient del *cambalache* que han de fer per governar, però no ens facin fer aquest ridícul espantós en l'àmbit estatal perquè no

sé la consellera d'Interior quan se'n vagi a la reunió de consellers amb quina cara hi anirà. No qüestiono en absolut la capacitat de la consellera que me mereix tot el respecte.

I+D+I, l'Estat espanyol, 2% del producte interior brut l'any passat; les Illes Balears, 0,2% -0,2%! Un govern progressista, un govern amb sensibilitat, 0,2%. La realitat objectiva per a l'any que ve, llegeixin a l'hemeroteca la passada que vos donen tots els investigadors estatals. Prengui nota, Sr. Manera, però posi's tranquil perquè no parl amb vostè, parl amb el d'Educació, però en podem parlar si vol de per què li han llevat el moble i l'han enviat a un altre lloc. El tema és, en aquest tema d'investigació, I+D+I, és un problema del qual crec que s'ha de parlar.

La metodologia, la Universitat de les Illes Balears, té uns estudis o carreres socials molt per damunt el que és la mitjana nacional i en canvi tenim molt poc o fins i tot no existeixen estudis de carreres tècniques. Això és una dada objectiva. Hi ha un excés d'oferta de carreres experimentals i d'humanitats i en canvi no n'hi ha de carreres sanitàries, per exemple -i quan parl de sanitàries no em refereixo només a Medicina, i paradoxalment un dels grups més potents que té la Universitat amb una projecció nacional i internacional és envers Ciències de la Salut -IUNICS, Cimera...- és a dir, no veieu que això no té ni cap ni peus?

Continuam. Demogràficament en totes les universitats i també en la UIB disminueixen els alumnes entre 18 i 25 anys i augmenten els majors de 26. No importa haver estudiat a Estats Units per entendre que hi ha gent que treballa que aposta per millorar la seva capacitat i que es troba en tota una sèrie d'horaris absolutament encotillats, projectats pels al·lotets que vénen de costura, que no s'adapten a la realitat. Estam a anys llum de quina és la realitat social d'aquesta comunitat.

Continuam. Es fa referència al coneixement, vostè ho ha dit en alguna ocasió, la rectora ho va dir, però ho deim tots els que estam una mica per enmig, no? La inversió de la societat d'1 euro en temes de coneixement en reporta 2,7. *Versus* si nosaltres no feim aquesta inversió vol dir que no sabem gestionar. Si un treballador normal, vull dir un treballador qualificat, és a dir un treballador que ha sofert un procés educatiu i d'inversió en educació i en preparació, equival a 2,2 treballadors sense aquesta qualificació, no fa falta dir que si volem fer una millora de la nostra capacitat productiva en tots els sentits hem de fer alguna cosa.

Per tant, quina és la metodologia que segueix en aquests moments la Universitat? Permeti'm parafrasejar el que és la meua professió i ho vaig dir "estrès normatiu". És a dir, tenim un malalt que està entrescat de normes, BOE sí, BOE no, Europa sí, Europa no, tots són normes i normes, té una epilèpsia burocràtica, tot el dia papers i papers i..., això ho diuen tots els caps de departament, els professors dels departaments de la Universitat de tots els colors, probablement la majoria de la seva corda i diuen "la burocràcia en aquest moment en la Universitat ens ofega, entre fer papers d'avaluació, de valoració, de sub... no sé què, no tenim temps de preparar les classes i molt manco d'investigar".

Per tant, epilèpsia burocràtica. Només li faltava, a una malalt que és a la UVI, anorèxia financera. És a dir, vostès, entre el que hi ha i el que ve, no sé si sap com està en aquest moment el pressupost de la Universitat, no sé si sap, no, estic segur que ho sap, però és absolutament insuportable, no només per a inversions, no només per a projecció en investigació, sinó que... Per tant si tenim que, a més de tenir por, no ho tenir racionalment estructurat, el problema està absolutament desbordat.

Pel que es refereix, per tant, a aquesta qüestió, cada vegada és més clar que les universitats s'han d'especialitzar o han de destacar en camps concrets perquè la docència i la recerca tinguin els seus efectes. Quines accions es pretenen impulsar o desenvolupar en aquest sentit a la Universitat de les Illes Balears? Pregunta 1.

Els estudis de grau i postgrau de medicina poden donar un fort impuls a la recerca biomèdica que, malgrat la falta d'aquests estudis, ja és una destacada posició a la nostra comunitat. Hi ha molta gent que associa necessitat de facultat de medicina al fet que els al·lots o els nostres universitaris puguin optar, i no fa falta qui amb una certa demagogia diu: "Bé, si hi ha 100 al·lots que necessiten això, convé més al Govern pagar aquests 100 al·lots que se'n vagin a Houston i vendran ben preparats". Això és d'una miopia brutal. És a dir, nosaltres tenim un munt d'investigació experimental en temes relacionats amb salut que la universitat no és més que la forma de vehicular-los i de donar-los cos, i jo m'enorgulliria de estar a una comunitat que fes una aposta en aquest sentit. Per tant, quines accions es pretenen emprendre en aquest sentit i quin calendari té previst?

Seria interessant fer una avaluació retrospectiva dels llocs de feina que ocupen els titulats que han sortit de la UIB durant els darrers 30 anys. Això les universitats modernes ho fan pràcticament cada any. Jo no he vist cap estudi. Em permetran la meua ignorància perquè per ventura és molta, però és que ho he demanat a tots els capares i no s'ha fet cap estudi en aquest sentit que digui quina és la titulació dels darrers cinc o deu anys, aquestes titulacions quin percentatge té feina, quin percentatge està dins la nostra comunitat fent treballs apropiats, perquè si no és així vol dir que els nostres sistemes productius no reben l'esforç que nosaltres feim en finançació, i això es coneix com a mala planificació educativa.

Catalunya, Andalusia, el País Basc, Múrcia, estan fent avui encara un decidit esforç per impulsar el desenvolupament en investigació científica. És una aposta de futur. Això ens permetrà que les nostres inversions econòmiques tinguin un sentit. Jo els deman per què no es planteja fer una cosa similar a la nostra comunitat, tenint en compte les seves característiques pròpies i mitjançant un pacte d'estat que eviti els efectes de possibles canvis polítics. Jo estic convençut que ens hem de llevar aquest complex de copiar els catalans, de copiar els bascs, nosaltres no hem de copiar ningú, nosaltres tenim personalitat pròpia, tenim persones amb una gran capacitat, tenim personal que valen el seu pes en or però les infrautilitzam. Els nostres investigadors estan decebuts, estan preocupats i estan cansats d'emplenar papers, papers i papers.

Jo estic segur que vostè si ens fa un plantejament de tipus de futur nosaltres li donarem suport. Nosaltres som aquí per col·laborar; farem una oposició contundent però lleial, però sobretot aquesta comunitat, amb la crisi econòmica que té per davant, necessita que entengueu que si no feim una aposta decidida pel coneixement, aquelles frases que tothom diu, la rectora, el president, el consellers, tothom parla de coneixement, però això són paraules, volem veure fets, doblers que feis comptes dedicar i com feis comptes dedicar perquè aquesta universitat sigui el que tots ens mereixem. Gràcies.

(Aplaudiments)

(La Sra. Vicepresidenta primera substitueix la Sra. Presidenta en la direcció del debat)

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Munar. En representació del Govern té la paraula el conseller d'Educació i Cultura, Sr. Llinàs.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA
(Bartomeu Llinàs i Ferrà):

Gràcies, Sra. Presidenta. Sr. Diputat, estic content que un partit com el Partit Popular es plantegi moltes de les coses que vostè ha exposat avui matí aquí. Estic content perquè evidentment dóna a entendre que hi ha una sensibilitat especial per part d'un sector importantíssim de la societat referent al futur de la universitat.

El que no comprenc o no acab d'entendre és que estam parlant de dues metodologies totalment diferents; jo li voldria recordar, Sr. Munar, que per damunt de tot hi ha una cosa que es diu autonomia universitària, i que així com en els centres educatius fins a la universitat la conselleria pot desplegar tota una sèrie de mesures i dur-les a terme, a la universitat no. A la universitat tenen autonomia, a la universitat el Govern ha de respectar i respectarà aquesta autonomia. Per tant nosaltres el que hem de fer és donar els pressuposts que corresponguin a la comunitat autònoma a la universitat, i després veure els resultats, que n'han fet, d'aquests doblers que se'ls ha donat. I això és autonomia universitària, Sr. Munar. La universitat funciona de manera diferent que la resta del sistema educatiu. És evident que l'autonomia ha de ser en docència, en investigació, com ha dit vostè molt bé, i en transferència, els tres punts que vostè ha donat a entendre -el darrer no ha dit la mateixa paraula però entenc que volia dir el mateix-, però amb autonomia. Per tant jo no puc decidir segons quines coses com a conseller ni com a govern.

Però també li vull dir en aquesta comunitat, que els veim en alguns moments molt preocupats, o vostè expressa la seva preocupació, que la taxa d'abandonament d'alumnes de la universitat de les Illes Balears és la menor de tot l'Estat espanyol, i això és una cosa que és totalment demostrable.

Respecte a les publicacions científiques que es fan a les Illes Balears en nombres relatius, evidentment perquè és una universitat petita, estam en la més alta, nombre de doctors, nombres de publicacions científiques. Els projectes d'investigació de la UIB, també en nombres relatius, no sé si és el primer lloc o el segon, també estam dels més alts. Tenim 36 patents registrades, i en explotació una dotzena. Els nous graus que es posen en marxa tenen pràctiques a empreses, però allò que comentàvem de la vinculació amb la societat, i per tant és un tema molt important a tenir en compte. Es fomenta també la mobilitat de cara a l'Estat i de cara a l'estranger, i a més, com vaig dir l'altre dia, s'imparteixen assignatures en anglès, que també facilita molt el tema del treball que hagin de fer els nostres llicenciats.

Però és que per aterrar en tot això que vostè diu tenim un pla Bolonya, tenim un pla Bolonya que es tancarà l'any que ve, el 2010, però a les Illes Balears ja el tenim tancat i aplicat enguany, el curs 2009. Per tant tenim tots els graus ja aprovats, doctorats i màsters. Jo crec que la situació no és tan dolenta com la volem entendre. S'ha de dir que el Pla Bolonya, tan discutit en el seu moment, en aquests moments ja són 46 els estats que l'han signat i, a aquest pla Bolonya, s'hi afegixen països del nord d'Àfrica, a més dels de la Unió Europea i extracomunitaris o de la Unió Europea, i Estats Units a la darrera reunió ja va participar com a observador per poder-s'hi apuntar.

El diàleg amb la universitat per part del Govern és constant, però com he dit abans que volia escoltar, nosaltres també en aquest cas parlem perquè se'ns escolti, però no sense arribar a acords amb la comunitat universitària.

És evident que queden algunes coses sense acabar, que hi estam fent feina, com són les enginyeries pendents, i aquí vaig als sectors que vostè em deia. Hi ha una enginyeria agrícola que s'està enllentint a nivell d'aprovació, una industrial, una telemàtica i una informàtica. Queden pendents estudis de grau de medicina fisioesportiva, seguretat pública i relacions laborals.

No entraré en l'estructura de Bolonya, per tots coneguda quant a la seva distribució en grau, màster, doctorat, però sí vull entrar en un altre tema important, que és el tema de la dedicació. El crèdit europeu, aquestes 25 hores de dedicació de l'alumne, ha canviat dins el món universitari el concepte que teníem tots els que hi vàrem estudiar; estudiàvem amb lliçons magistrals, on hi havia una quantitat de gent que escoltava un professor; això ha acabat i per tant entram en el crèdit aquest, i per això li coment el que em deia referent a aquella persona que no pot anar a classe i que per tant els horaris no van bé. Tot és millorable, tot és millorable, per tant per ventura també això s'ha de millorar, però jo també li vull dir una altra cosa: és que per primera vegada la universitat estableix un contracte entre l'estudiant que vol fer un grau i el període de temps que hi ha de dedicar; no em referesc als quatre anys, sinó saber, quan comença, quines classes tindrà, quins treballs haurà de fer, quins objectius té i quines competències haurà d'assolir. Aquí hi ha un contracte entre la universitat i l'estudiant perquè aquests graus no es perllonguin més del que habitualment es fa. Tenim qualche estudi en aquests moments que són tres anys i acaben en cinc anys i busques; això s'ha d'evitar, hi ha d'haver un contracte perquè la gent ho hagi de saber, els estudiants ho hagin de saber.

A part d'això aquests estudis de Bolonya suposen un seguiment de tot el que s'està fent, perquè cada sis anys s'han d'avaluar, i seria desagradable comprovar que així com hem estat pioners a aprovar tots els graus a nivell d'Estat amb ANECA, ara ens trobàssim que als sis anys hi hagués alguna cosa que ens fallàs. Per tant hi ha d'haver un seguiment durant els sis anys per anar millorant fins i tot el que ja se'ns ha avaluat, perquè llavors ens tornaran a avaluar després dels cinc anys.

I quant a avantatges del Pla Bolonya, evidentment, pel que he comentat abans estic convençut que, ens agradi o no ens agradi, hi hagi gent que ho entengui i hi hagi gent que entengui massa, és un avanç, sobretot a nivell universitari europeu, indiscutible.

Vaig comentar l'altre dia, i vostè també hi era present, a la compareixença, que no deixàvem tampoc a nivell universitari aspectes importants com l'alumnat. L'alumnat, a uns moments de crisi, a uns moments de situacions difícils de les famílies, on no volem que aquelles ajudes que es feien en mobilitat entre illes per poder facilitar-los unes ajudes, que han passat de 210 euros a 450 euros, o altres ajudes a l'exterior que estan ja per uns 600 euros, compatibles amb tots els programes europeus que es duen a terme, es mantinguin. En aquest sentit seguirem fent feina, volem que s'ajudi als alumnes i volem que els alumnes es trobin còmodes, que estudiïn a la nostra comunitat, i els estudis són aquí, i si no es troben en aquesta comunitat tinguin facilitats per poder estudiar a la comunitat autònoma o a la universitat que trobin més adient.

En infraestructures també li vaig comentar que estava prevista l'ampliació del centre de tecnologies de la informació, que estàvem un període de recés de l'edifici de Ca n'Oleo però que també teníem previst inaugurar-lo l'any que ve, i en altres aspectes, com és l'edifici interdepartamental de ciències de la salut, d'infermeria i fisioteràpia, també estàvem fent feina.

Aquesta és una altra visió que complementa, o per ventura jo diria que millora la visió que tenia el Partit Popular. No obstant això li dic, Sr. Munar, que sempre que tinguem en compte els punts claus de la universitat, que és autònoma, que és autònoma. Podem arribar a acords, però l'acord a què hem d'arribar primer de tot és que és autònoma, llavors ja entràriem en detalls de graus, de quines coses ha de potenciar el govern, potenciar amb diàleg amb la universitat. Gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Llinàs. Per fixar posició i per un temps de cinc minuts intervé primerament la Sra. Esperança Marí.

LA SRA. MARÍ I MAYANS:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Senyores i senyors diputats, Sr. Conseller, crec que parlar de la nostra universitat i tractar dels temes que l'afecten constitueix una bona ocasió també per reflexionar sobre els reptes que té plantejats. En aquest sentit crec que també podem parlar dels reptes que es troben en vies de superació i de solució, sempre des del respecte més absolut a l'autonomia universitària.

En primer lloc m'agradaria felicitar, a través de la vostra presència, la rectora, la Sra. Montserrat Casas, per la bona marxa que du el procés d'adaptació de la nostra universitat al procés de Bolonya; es troba avançat i crec que va en la bona direcció. Certament el procés de Bolonya requereix, això sí, un sobre esforç tant per part de la universitat com per part de les institucions amb les quals es troba vinculada, com ara és el Govern de les Illes Balears. Avançar en aquest procés té implicacions de caire acadèmic però també en té, per descomptat, a altres nivells. Es necessiten espais en condicions per portar endavant tot aquest procés; l'habilitació d'aquests espais requereix fortes inversions que, per la difícil situació de pressupost en què estam, poden sofrir retards o altres dificultats, però en qualsevol cas entenem que les inversions en la nostra universitat són prioritàries. Entenem, per tant, que és impossible adaptar-se a l'espai europeu sense fer-hi totes aquelles reformes que calguin; pens, per exemple, en la substitució d'aules que es mantenen des del 93.

En qualsevol cas també hem de tenir en compte que la nostra universitat és encara, i no ho hem de perdre de vista, en molts d'aspectes una universitat molt jove, a vegades a segons quines anàlisis de situacions que es fan això s'oblida. Per tant només és una universitat de 32 anys que va obrir les seves portes. Les universitats es conformen amb el temps, acumulant un bagatge que només du una llarga experiència la seva pròpia producció i la seva pròpia investigació. Tampoc no hem d'oblidar que encara és més recent la preocupació que han manifestat les nostres institucions per promoure allò de què ara tant sovint parlam, d'innovació i desenvolupament. El primer projecte d'aquest tipus va ser amb el primer pacte de progrés, no abans.

També és cert que patim alguna situació endèmica, pròpia de societats molt centrades en el sector serveis en el terreny econòmic; un tipus de societat centrada en el sector serveis com la nostra no afavoreix ni ha afavorit l'existència d'un alt índex d'alumnes universitaris. Segurament la crisi econòmica que patim obligarà una part important de la societat a fer-se conscient de la importància de la formació i de la formació universitària, i que això afavorirà, per tant, de retruc la tendència a estudiar a la universitat o també a formar-se en altres camps, i això, clar, requereix un augment de les inversions d'aquestes institucions en la universitat.

Per tant hauríem de continuar treballant en aquesta direcció de cooperar amb l'empresa privada -s'han esmentat tots els contractes que s'estan fent-, per tant establint-hi cada vegada més una bona relació i una bona coordinació. Arreu del món les universitats prosperen a partir de la bona relació, de la bona cooperació entre els sectors públics i els sectors privats. Per tant seria molt interessant que aquest sector privat cooperés o continués cooperant amb els ajuts als estudiants amb tipus com el crèdit zero o altres sistemes que es poden estudiar, òbviament

sense perjudici de les beques o els ajuts que té estipulats la mateixa universitat o la resta d'institucions que ja tenen aquestes línies, i que per tant es mantenguin aquests ajuts als estudiants.

També entenem que, per tant, l'adaptació a aquest espai europeu d'educació superior, que aquesta ampliació i millora d'aquestes infraestructures, que totes aquestes inversions en innovació i desenvolupament i totes aquestes ajudes que es fan als estudiants, malgrat la crisi i precisament per superar la crisi la UIB ha de tenir un bon pressupost. El pressupost, certament, ha anat augmentant gradualment durant aquests darrers anys, però des d'Eivissa pel Canvi us volem manifestar que pensam que ha de continuar en aquesta mateixa línia, és una qüestió de superació de crisi, és una qüestió de futur.

I ara m'agradaria passar a un tema més concret, que és el que fa referència a l'extensió universitària d'Eivissa. S'ha produït, com aquí mateix, i es produirà en un futur, segons totes les previsions, un augment de matrícula, per tant un augment d'alumnat, de manera que seria important trobar tots aquells espais necessaris perquè es pugui fer també a Eivissa aquesta adaptació a l'espai europeu amb totes les condicions necessàries. Entenem, des del nostre punt de vista, que una bona solució passaria perquè el Pla d'usos de l'antiga comandància, un dels projectes en marxa en el Consell d'Eivissa, es tengués en compte aquesta necessitat de creixement de la Universitat de les Illes Balears a Eivissa.

I ja com a últim punt ...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sra. Marí, ha d'anar acabant.

LA SRA. MARÍ I MAYANS:

Sí, vaig acabant. Només fer-vos una consideració molt breu, que és sobre el Programa d'orientació i transició a la Universitat, conegut com a POTU; vull dir que entenc que s'hauria de fer més atractiu: per convèncer un percentatge més gran d'alumnes de Menorca, d'Eivissa o de Formentera que vinguin a la Universitat de les Illes Balears, que vinguin a Mallorca pens que s'ha de fer atractiu, perquè havent de sortir de l'illa, trobar-se amb un ventall d'universitats tan gran, s'ha d'oferir un plus a aquests alumnes, fer aquest plus atractiu perquè així sigui. Entenem que són reptes i que aquests reptes s'han d'anar escometent i amb tota seguretat també faran que algun dia molt proper tinguem una universitat més operativa i més moderna. Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Diputada. Pel Grup Parlamentari BLOC per Mallorca i PSM-Verds, té la paraula el Sr. Alorda.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Gràcies, Sra. Presidenta, senyores diputats, senyors diputats. Sr. Conseller, certament a les interpel·lacions moltes vegades un té la sensació que el debat és tan ample que és difícil afinar el contingut. En tot cas, ens sembla encertat i volem saludar aquesta iniciativa del Grup Popular de tractar reptes de la universitat i d'utilitzar de detonant aquest discurs d'inici de curs de la rectora, un discurs reivindicatiu, jo crec que de contingut, no només d'un any, no referit a la vida i a les mancances d'un any de la Universitat, sinó històric, jo crec que tots ens podem sentir interpel·lats per aquelles paraules.

El primer gran repte, i com s'ha apuntat i que d'alguna manera els arplega tots, és aquesta adaptació a Bolonya, aquest gran projecte de transformació universitària, que al nostre parer parteix d'unes bases encertades, tot i també tenir ombres importants, i tot i que no m'entretindré ara en la filosofia, el gran tema crec que és que bona part de l'èxit de la implantació d'aquest procés passarà pels recursos, per molts recursos.

El nou model de docència, com ens recordava el conseller, amb més protagonisme de l'alumne, requereix unes ràtios a mida humana, requereix més professors, requerirà una remodelació dels espais, així com un canvi notable en la relació entre la Universitat i l'empresa, que s'hi treballa, però que realment allò que ens afronta és de bastant més ambició i magnitud.

La nostra universitat, que ja patia, tot i anar millorant algunes mancances, en alguns edificis degradats, amb unes mancances també d'estudis, ara haurà d'afrontar inversions importants i a un moment econòmicament gens alegre. Ens apuntava el Sr. Munar si podria tenir anorèxia, jo crec que per ventura el símil no és molt adequat, diuen que un dels símptomes és que quan un es mira al mirall es troba gras, jo personalment, per exemple, tal vegada (...) aquest símptoma sí que el tenc de l'anorèxia, però almenys la Sra. Rectora va demostrar que la Universitat no tenia aquest símptoma, es veia magra, es veia magra, la qual cosa vol dir que, com a mínim, és conscient del moment que es troba i no està confosa respecte d'aquesta situació.

El que nosaltres ens flagel·lam molt, moltes vegades, respecte dels recursos que hi podem posar i crec que ens aniríem a un altre debat, sobre quines mancances realment de finançament extraordinari tenim com per afrontar realment tots aquests reptes.

En tot cas, el conseller ja ens ha recordat que el procés de verificació de titulacions sí que ha continuat o s'ha dut a terme amb un ritme crec que molt lloable; s'han reforçat ara, cal el 2010 reforçar els estudis tècnics, com ha reconegut. I nosaltres afegiríem o ens sumariem a aquest, crec que tots ho hem dit, repte de vital importància que és adaptar els estudis universitaris a la realitat juvenil de les illes, a aquest accés primerenc que la universitat a un lloc de treball que hauria de permetre que aquests estudis universitaris no quedin entorpidits per l'accés al lloc de feina. És per tant necessària aquesta flexibilitat, s'apuntaven aquests contractes amb la Universitat i hi ha d'haver sortides a aquestes possibilitats.

Per cert que sí que hi ha uns certs estudis sobre on van els nostres universitaris, una primera conseqüència que jo crec que hem de tenir molt present és que un percentatge enorme acaba a la funció pública, molts dins la docència, d'altres dins l'administració, però realment veure la quantitat d'universitaris que han tret carrera a la UIB i que han acabat dins la funció pública és un percentatge importantíssim. La privada estira molts pocs universitaris i veiem en moltes ocasions que moltes carreres que podrien donar un valor afegit a determinats llocs de feina, es prefereix qualsevol fórmula més avall o en tot cas diria que no dona cap plus aquest títol universitari. Això ha d'anar canviant, va canviant molt poc a poc, però és veritat que la nostra economia, basada en el sector serveis, prima molt poc el coneixement. No sé si tenim prou coneixement com per no adonar-nos que això és un error de cara al futur.

Com ha comentat el conseller, també calen més mecanismes específics de formació pedagògica, tenim experts extraordinaris, però per ventura tenen també una dificultat com a transmissors de coneixement. I llavors els que hi ha és que no fan tant; nosaltres estam també en contra d'un excés de burocràcia, però en canvi consideram imprescindible l'esforç que es fa en control de qualitat i en avaluació a la recerca de l'excel·lència universitària. Això és bàsic, fonamental i no entraré en el detall dels motius concrets i específics i amb anècdotes que d'alguna manera recomanarien aquest tipus d'avaluació, tot i que evidentment el sistema globalment funciona bé, però crec que tothom podria contar qualque coneixement que en té, que requeririen mantenir i accentuar aquest control de qualitat.

Vaig acabant, en tot cas, celebrar l'increment de les beques; també reafirmam, com han dit altres portaveus, que cal enfortir que ningú no deixi la universitat per motius econòmics, especialment els estudiants de Menorca, Eivissa i Formentera. Absolutament necessària també la regulació laboral, no n'ha parlat del becari investigador universitari; jo crec que sí que hem de fer un esforç perquè hi hagi uns sous més dignes i cotització a la Seguretat Social.

Les inversions ja no hi tenc temps, aplaudim totes les que fan, no n'ha anomenat una que m'agradaria que a la rèplica ens digués què en pensa i quines possibilitats tindrà aquest projecte de la biblioteca central, que s'ajorna, i que creiem que també és necessari i important dur-lo a terme.

I una darrera paraula, ja que, acabant, és cert que els reptes de Lisboa i d'R+D+I que té el país estam molt enfora d'allò que ens correspondria, una part important la té la Universitat, però sobretot els recursos que hi destinem. Crec que és un gran repte com a país i aquesta situació serà difícil, però això ja donaria per a un debat íntegre només parlant de recerca.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Alorda. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la Sra. Rita.

LA SRA. RITA I LARRUCEA:

Gràcies, Sra. Presidenta. Bon dia a tots, senyors diputats, senyores diputades. Sr. Conseller, quan parlem d'universitat em vénen al cap en aquest moment que vivim tres qüestions fonamentals o principals: la primera és, evidentment, com s'adapta actualment la nostra universitat a l'espai europeu d'estudis universitari, l'anomenat Pla Bolonya; la segona és com ho podríem fer perquè a les nostres illes cursessin estudis universitaris més persones de les que ho fan ara, i la tercera és que tots els joves haurien de tenir les mateixes oportunitats per poder cursar estudis universitaris.

També, evidentment, ens preocupen sobre manera els pressuposts, els pressuposts de la Universitat i també d'R+D+I, que, com s'ha citat aquí, no sé si cometent un error, crec, no tenim un índex del 0,28, sinó d'un 0,33. Dic que em preocupen els pressuposts i ens han de preocupar a tots els socialistes i açò ho hem demostrat pujant la Universitat en anys anteriors, l'any passat sense anar més enfora, un 10% els seus pressuposts en relació amb l'any anterior, cosa que els pressuposts de tota la conselleria no pujaven més d'un 6%. Clar, en un moment de crisi açò és preocupant, no ho era en canvi a un moment de bonança, que aquí en aquesta comunitat es va gastar per exemple més del doble en IB3, en una televisió que en la universitat.

També, Sr. Conseller, en temps de bonança, en altres comunitats autònomes, en lloc de pujar els pressuposts de la universitat es van disminuir, per exemple, a comunitats com València, com Madrid o com Múrcia, també, que s'ha posat com a exemple. Per tant, sí que ens preocupa a nosaltres també la qüestió pressupostària a un moment com l'actual.

Però bé, continuant amb el que havia començat, crec que haguem posat el Pla de Bolonya també en primer lloc, també és obligat en les nostres preocupacions. II l'esforç que es fa per part de totes les universitats europees, entre aquestes la de les Illes Balears, jo crec que ho justifica. Vostè també ha comentat aquest punt a la seva intervenció, perquè ara mateix és un repte a tot el món universitari, totes les universitats, com dic, fan un esforç important perquè aquesta convergència de tots els països europeus sigui una realitat. Per tant, la nostra universitat no podia ser menys i ens gratifica saber que es fan actualment els deures.

Però tal com he dit al començament, la nostra principal preocupació és que sigui tan baixa la taxa d'estudiants universitaris a la nostra comunitat autònoma, augmentar aquesta taxa ha de ser la prioritat de la Universitat i del Govern de les Illes Balears. L'any 2007-2008 la taxa d'estudiants universitaris a la nostra comunitat autònoma era d'1,38% front a la mitjana espanyola que era del 2,88%. Estam, doncs, Sr. Conseller, per sota de la meitat de la mitjana europea també. Aquest és també un repte o, millor dit, en la nostra opinió, aquest ha de ser el repte del seu departament juntament amb la Universitat de les Illes Balears.

Sabem que ara anam per bon camí, és probable que, com han dit, la crisi econòmica que patim, que tantes dificultats ocasiona a les famílies, sigui una oportunitat per baratar el nostre model econòmic i social a les nostres illes; un model que, gràcies al partit que ha estat governant durant més anys aquestes illes, s'ha basat en els doblers, en el figurar, en què el triomf social no és l'ésser sinó tenir, en un consumisme desmesurat. Aquesta crisi, com diem, ...

(Remor de veus)

... si té alguna de positiu, és que la dificultat

LA SRA. PRESIDENTA:

Senyors diputats, senyors diputats, una mica de silenci. Sr. Font, per favor ...

LA SRA. RITA I LARRUCEA:

No es preocupi, Sra. Presidenta, aprofitaré per beure.

LA SRA. PRESIDENTA:

No deixen escoltar el que diu la persona que està en ús de la paraula. Per tant, li prec, Sr. Font que baixi la veu.

LA SRA. RITA I LARRUCEA:

Açò és el que volen, que no s'escolti.

Bé, aquesta crisi, com diem, si té alguna cosa de positiu és que la dificultat de trobar feina i guanyar doblers fàcilment fa que la nostra joventut torni a mirar la formació, els estudis, la universitat com a una oportunitat. Les dades de matriculació en tots els camps de l'ensenyament postobligatori tornen a ser positives, pel que se sap fins ara; esperem que quan finalitzi el període de matriculació a la Universitat també ho sigui.

Per altra banda, o el tercer aspecte que volíem destacar, són els ajuts econòmics a l'alumnat. Els ajuts prevists i que el conseller ens ha explicat són sens dubte no només un estímul, sinó també una manera de proporcionar igualtat d'oportunitats als universitaris de les nostres illes. Celebrem que s'hagi millorat la dotació econòmica de les ajudes, sobretot l'augment pressupostari per part també del Ministeri d'Educació, encara que també sabem que mai no és ni serà suficient. Les ajudes a la mobilitat universitària són de considerable importància i quan parlem de mobilitat tant ens referim als desplaçaments fora de les illes com a la mobilitat internacional, més important ara aquest capítol amb el Pla Bolonya.

Mirin, la universitat no és únicament un centre on s'adquireixen coneixements sobre matèries concretes, ha de ser també una oportunitat per aprendre a viure amb autonomia i amb criteri, i açò no únicament s'aprèn a les classes magistrals o dels llibres, sinó també veient altres realitat. Les beques per al desplaçament fora de les illes és bàsic perquè l'alumnat es formi en allò que desitja, que pugui seguir amb el destí que un mateix es vol traçar, que es formin en allò que és la seva vocació.

No em resta més, per tant, que animar-lo en la seva tasca, esperam poder parlar moltes vegades d'universitat, si la universitat és molt present en aquest Parlament crec que és una notícia important, és una notícia de futur.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Rita.

(Petit aldarull i alguns aplaudiments)

En torn de rèplica, l'autor de la interpel·lació, Sr. Munar, té la paraula per un temps de cinc minuts.

EL SR. MUNAR I CARDELL:

Gràcies, Sra. Vicepresidenta, senyores diputades, senyors diputats. Jo li diria, Sr. Conseller, que no escolti l'exèrcit de pilotes que hi ha per tots els partits i escolti ...

(Aldarull i remor de veus a la sala)

... i escolti el que li diuen els que donen suport al seu, que jo crec que li han fet un bon repàs.

A Eivissa, el president del consell insular, que no li deu interessar el fandango que té amb la universitat la seva illa, a l'illa d'Eivissa falta espai; a Menorca varen resoldre el tema d'una forma molt adequada amb l'edifici de Santa Rita, però en canvi, en el Consell Insular d'Eivissa, que s'havia compromès amb l'edifici de l'antiga comandància, l'escandalosa xifra de 2.000 metres quadrats, avui el govern insular l'ha deixat indefinidament dormir plàcidament. Aleshores, faltent vuit aules, quatre laboratoris, una biblioteca, això li ha declamat un dels grups que forma part del seu govern, i l'altre grup, que també li dóna part, li ha dit el que sabem tots: tot això està molt bé, doblers, finançació, si no hi ha recursos no hi ha tita.

Quan vostè em diu, els han passat els apunts del 0,2 al 0,33, amb aquestes enginyeries que fan que no era el 0,2% el que nosaltres aportàvem del PIB a la investigació, sinó el 0,33, és igual, enguany baixarem del 0,2, no hi ha cap problema; de la manera que ho feis, com que anam d'enhorabona en enhorabona passarem a menys del 0,2.

Vostès em parlen d'autonomia universitària, és aquesta estratègia vella que sempre emprau, cercau l'amagatall per dir, no, però això no; escolti, jo no qüestion l'autonomia universitària, però vostè sap, perquè ahir el capvespre li varen recordar per darrera vegada, que hi ha una cosa que es coneix com a Consell de la Universitat; és a dir, en aquest consell que ahir el capvespre es va reunir i que la rectora va plorar, quasi físicament, del pressupost que vosaltres li heu passat, que va dir, a tots, als sindicats, que ja han fet manifestacions, que no els bastarà per al capítol 1, va rebre una telefonada de la conselleria, amb les seves pròpies paraules i va sortir dient: m'han donat 1 milió i mig més d'euros. Si vostè creu que això no és un insult a la intel·ligència; és a dir, no tendran doblers per al capítol 1, això és l'esforç que fa aquest govern de progrés, amb intensitat, amb ganes d'apostar pel coneixement. És que li demanen tots els grups que li donen suport, a part de nosaltres.

Publicacions. L'esperava, sap què diuen els caps de departament dels principals elements investigadors de la Universitat? El nombre de publicacions està passat de moda, hi ha una altra cosa que es diu què i quin nivell tenen; el nivell de les publicacions és al rànquing inferior, allò quantitatiu no té res a veure amb el qualitatiu, m'estim més cent projectes d'investigació o cent articles d'investigació amb un nivell de notable que tres mil amb un nivell d'insuficient. Per tant, no em serveix aquest ítem que em dona.

Projectes d'investigació i patents, patents: quantes d'aquestes estan adequades a la necessitat que tenim en aquesta comunitat? Només li faig aquesta reflexió.

Nous graus. Podem parlar de l'índex del que s'ha demanat, és a dir què és el que demanen els estudiants d'aquesta comunitat, què és el que demanen, quins són els nivells màxims. Parlen de podologia, parlen de teràpia ocupacional, medicina, odontologia, veterinària, nutrició humana, comunicació audiovisual, periodisme, publicitat i disseny industrial, arquitectura, belles arts; vostè em dirà de totes aquestes quantes en feis. Això és el que demanen, és el que volen fer i no ho poden fer. Pot capejar fins demà, acabarà amb l'"esternocleidomastoideo" lesionat.

Jo li dic a vostè: Pla de Bolonya, el Pla de Bolonya no em serveix que sortiu aquí, està tancat. Està tancat és una frase, jo deman: què vol dir això d'està tancat?, amb quin grau de satisfacció?, amb quina avaluació?, amb quin nivell de recursos?, amb quina aportació quant a crítica dels mateixos professors universitaris? Això és el que ens interessa. Estar tancat, podem tancar el que vulguem, el que hem de saber és amb quin nivell d'excel·lència el tancam, i això és el que a nosaltres ens preocupa.

I li puc dir amb tota sinceritat que aquesta crítica, que pot ser dura, no és més que una forma de fer-li costat. Nosaltres en el Consell Consultiu, vull dir en el Consell de la Universitat, no em facin demagògia amb això de l'autonomia universitària; qui el forma?, tots estan connectats amb el món polític, per tant nosaltres tenim veu i vot. I per altra part només faltaria que un govern que aporta els recursos no hi pogués dir la seva, només faltaria! És a dir, si va malament és problema seu i si va bé... No, socialitzar pèrdues i privatitzar guanys és el que feim nosaltres, però vostès sempre socialitzen els guanys i privatitzen les pèrdues. Això no és lleial. Vostès tenen un problema i ens tendran incondicionalment al seu costat per resoldre'l, perquè nosaltres sí que creim en el coneixement. Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Munar.

(Alguns aplaudiments)

En torn de contrarèplica el Sr. Llinàs té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Bartomeu Llinàs i Ferrà):

Gràcies, Sra. Presidenta. Sr. Diputat, quan l'escoltava pensava com li havia de contestar, però no em referesc a què li havia de contestar, sinó com li havia de contestar, i li puc dir que seguiré amb la mateixa tònica que he fet anteriorment, és a dir, continuaré contestant com ho he fet abans, intentaré no fer demagògia, intentaré no crispar. Una altra cosa és que els altres ho facin, jo li puc assegurar que per aquí aniran els meus tirs.

En primer lloc...

(Petit aldarull a la sala)

En primer lloc volia donar... En primer lloc volia donar les gràcies a les persones, als diputats que han intervengut, que han donat suport al Govern, però per una altra banda també han donat punts importants a tenir en compte, alguns d'ells evidentment són assumibles i alguns altres intentarem que ho siguin. Però també vull dir que si hi ha aspectes assumibles, per al Partit Popular, amb propostes concretes i clares, també poden ser assumibles, no vull dir que no. El que passa és que aquí diferenciam clarament els diputats que han aportat aspectes positius i un altre, en aquest cas -i disculpi, no és sense ànim d'ofendre, però...-, que ha aportat un grau jo crec d'un poc de demagògia, una miqueta. Ja veu com estic de calmat.

A nivell d'Eivissa volia comentar a la diputada que els espais, que també ho ha dit el diputat del Partit Popular, que els espais d'Eivissa és vera que tenen unes mancances d'espai, que s'havia parlat del tema de la Comandància, però que també ha sortit un element nou, i ha estat l'adquisició de Sa Coma. Sa Coma s'ha comprat per part de l'Estat amb doblers estatutaris; és un espai molt ample que ha costat molts de doblers a l'Estat i per tant ens l'ha cedit, i dins aquests espais s'està en aquest moment analitzant la possibilitat que hi vagin els espais universitaris.

Per una altra banda també voldria comentar que la biblioteca en aquest moment suposa una inversió de 20 milions d'euros. No deim que no a la biblioteca, estam convençuts que la biblioteca és fonamental, no ens interessa que deixi de fer-se ni que s'utilitzi ni que es cremi, com ara que està de moda aqueixa pel·lícula que es diu *Àgora*, molt interessant, per cert, però, bé, estam d'acord amb la biblioteca; el que passa és que la prioritziació de la biblioteca amb 20 milions, pensam que hi ha altres coses que per ventura en aquests moments, en aquests moments, avui, el 2009, no és encara el més prioritari.

Pretenem, quant a aportacions a la universitat, que hi hagi un 20% més o manco d'aportacions per part de l'empresa privada, de col·laboració en inversions per potenciar l'acció de la universitat, és a dir, que no es proveeixi únicament i exclusiva del que li ve a través del Govern de les Illes Balears o d'altres institucions, en aquest cas de l'Estat.

Miri, el tema de Menorca i Eivissa, com sabem, són cinc graus que també s'hi fan. D'aquests cinc graus, educació infantil, educació social, infermeria i administració d'empreses es potenciaran allà i es faran, però també hem de ser conscients d'una cosa: la comunitat on estam és petita; la universitat, li ho haurem de recomanar i ella dins la seva autonomia supòs que ho veurà, ha de saber perfectament quines titulacions hem de menester i quines no, perquè n'hi ha unes que sí que tenen sortida i unes altres que no tenen sortida. Amb això vull dir que segons quins graus hauran de ser canviats en un moment determinat, sobretot a espais més reduïts on la possibilitat d'absorció sigui menor.

Llavors -i amb això acabaré perquè veig que això s'està posant ja groc- li vull comentar..., ho he escrit ràpidament, no? A veure, quan vostè afirma tan rotundament que tot està tan malament, que hi ha (...). Qui avalua?, qui avalua? Perquè jo, opinions de professors dispersos de la universitat o col·lectius... Una avaluació és una cosa molt sistemàtica, una cosa molt estructurada, és una cosa molt científica. Mostri'm uns resultats d'una avaluació que va tan malament el que vostè m'afirmava abans. Qui l'ha fet, aquesta?, perquè a mi no em va bé que li enviïn correus electrònics i li diguin..., li telefonin i li diguin..., que supòs que sí que els hi envien, no ho neg, no ho neg perquè no tenc per què negar-ho, però hem de saber què hi ha darrere, científicament, del que li diuen, perquè una avaluació per a mi és el més científic que ha de ser, perquè en base a aquesta avaluació després hem de fer unes actuacions a posteriori, no ens podem quedar només amb una avaluació. Per tant hauríem de saber quina és aqueixa entitat, quin és aquest organisme que fa aquesta avaluació.

Miri, el llistat d'ANECA, ANECA precisament és l'única universitat a la qual han aprovat tots els graus sense tomar-ne cap, ANECA...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Llinàs, ha d'anar resumint.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA
(Bartomeu Llinàs i Ferrà):

Sí, crec que hauré de resumir. Llistats de diferents graus que hi pugui haver; n'hi pot haver una llista molt grossa, és evident. Hi ha el Consell Social de la universitat, hi ha la universitat, però hi ha mecanismes interns que fan possible que això es pugui revisar.

Jo me mantenc en allò anterior: crec que aquesta universitat no està tan malament com ens havien dit; és una universitat petita, com sabem, però que estam en línia del que ha de ser la nova integració de la universitat a Europa, i estic convençut d'això i en aquest sentit continuarem fent feina. Gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Llinàs.

III. Moció RGE núm. 13262/09, presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a política competencial del Govern pel que fa als abocadors incontrolats d'enderrocs, derivada del debat de la Interpel·lació RGE núm. 12244/09.

Seguidament passam al tercer punt de l'ordre del dia, que correspon al debat i la votació de la moció RGE núm. 13262/09, presentada pel Grup Parlamentari Popular, i és relativa a política competencial del Govern pel que fa als abocadors incontrolats d'enderrocs. És derivada del debat de la interpel·lació RGE núm. 12244.

Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula el Sr. Font.

EL SR. FONT I BARCELÓ:

Gràcies, Sra. Presidenta. Senyores i senyors diputats, jo crec que aqueixa moció és la prova més evident, després que ens han insultat aquí a la passada interpel·lació dient-nos que érem una espècie de golafres que quan governam només ens interessa cuidar-nos de posar-nos plens, de no sé què i tal i tal, això és la prova més evident que la diputada que ha parlat anteriorment ha mentit, perquè el Partit Popular el que fa són propostes per sortir endavant. Sí, el seu discurs fluixet, educat, però amb molta mala intenció, a mi no em callarà ningú, ningú, ningú no em callarà, la qual cosa, respecte al Partit Popular...

LA SRA. PRESIDENTA:

Senyor..., senyor Font...

EL SR. FONT I BARCELÓ:

Respecte..., respecte al Partit Popular, Sra. Presidenta, que té 29 diputats i, a la vegada, més d'un 40 i busques per cent dels vots dels ciutadans de les Illes Balears, i no passarem per aquí, i no passarem per aquí.

(Petit aldarull a la sala)

Ja està bé, més galtejats, no hi podem estar, i jo ja no deixaré que ningú em galtegi. Sra. Presidenta, respecti'm que som diputat d'aquesta cambra. Així de clar, no, no, no.

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Font, crec que en aquests moments convé que faci una mica de reflexió sobre les seves paraules.

EL SR. FONT I BARCELÓ:

La reflexió...

LA SRA. PRESIDENTA:

Crec que convé que es tranquil·litzi i continuï la seva intervenció, però tranquil·litzi's, Sr. Font.

EL SR. FONT I BARCELÓ:

La reflexió..., la reflexió, amb tot el meu respecte, Sra. Presidenta, és la que havia de fer vostè en el moment que es deien aqueixes paraules i no ho ha aturat.

(Remor de veus)

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Font...

EL SR. FONT I BARCELÓ:

I no ho ha aturat, i no ho ha aturat.

(Alguns aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Font, li hauré de cridar l'atenció.

EL SR. FONT I BARCELÓ:

I no ho ha aturat.

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Font... Sr. Font...

(Remor de veus i petit aldarull a la sala)

EL SR. FONT I BARCELÓ:

Tenc llibertat per parlar, Sra. Presidenta? Sí o no?

LA SRA. PRESIDENTA:

En aquests moments permeti'm..., permeti'm que parli jo un moment. Jo no li he faltat al respecte, ni ningú d'aquesta Mesa. Li preg que vostè tampoc no ho faci, i li preg que tranquil·lament continuï la seva exposició.

EL SR. FONT I BARCELÓ:

Sí, Sra. Presidenta, tan tranquil com he pujat, continuaré, tan tranquil com he pujat, Sra. Presidenta, tant tranquil com he pujat. Però el que no deixaré és que em trepitgin.

I això és la prova, aquesta moció que vàrem venir a fer una interpel·lació, per intentar arribar a un acord perquè els abocaments il·legals tinguin clara una normativa de qui ha d'actuar. Aquesta setmana, en els diaris d'Eivissa, tant el *Diario de Ibiza com Última Hora* d'Eivissa i Formentera, han tornat a sortir denúncies que proliferen els abocaments incontrolats, amb la qual cosa la situació és una situació molt clara del que parlàvem ara fa 15 dies i que és necessari actuar.

Jo crec que és important que aquesta cambra hagi reconegut en el debat de la setmana passada que ens trobam amb unes qüestions que afecten tres institucions: govern, ajuntaments i consells, cosa que la passada legislatura pareixia que només afectava la Conselleria de Medi Ambient i els altres reien mentre els que estaven denunciats havien de passar pena, amb la qual cosa jo crec que ja va bé que haguem acotat el tema al fet que són les tres institucions, i crec que és bo de cara endavant mirar que la Conselleria de Medi Ambient marqui quines són, a un full, les passes i qui és el competent, i governi qui governi el mes de maig del 2011 o el mes de juliol del 2011, ningú no es podrà tirar per cara si això te toca fer-ho a tu o això toca fer-ho a un altre. En part és trist, haver de fer això, perquè de la lectura de la llei, de les distintes lleis, es veu clarament qui és el competent, però per altra part, maldament sigui trist, crec que és bo perquè deixarem de fer política amb un tema que està destrossant el paisatge de les Illes Balears.

L'altra qüestió en què el Partit Popular està content és que avui fa 15 dies reconeguéssim que quan no està dins espai natural protegit, que hi hauria delictes mediambientals, sinó quan està dins urbà, dins rústic, dins urbanitzable, estam parlant d'una infracció urbanística, cosa que molta gent, d'aquesta i sala i tot, no sabia. No, Sr. Melià, vostè i jo sí, però n'hi ha molts que no, i si féssim un examen, d'aquestes avaluacions que deia el conseller d'Educació, en veuria, de suspensos!, molt grossos. Dic que veuríem suspensos perquè basta veure les declaracions amb les quals un es troba quan hi ha hagut tema d'abocadors.

Per això vull agrair als grups, i estic disposat a allò que el portaveu socialista m'ha proposat, que el punt número 1 quedi redactat que "el Parlament de les Illes Balears insta el Govern de les Illes Balears, i concretament la Conselleria de Medi Ambient, a elaborar un document en el qual quedi constància de quines són les competències de les distintes administracions públiques a l'hora d'actuar davant els diferents abocaments incontrolats d'enderrocs". Punt. Llevant aquesta altra qüestió, que és "establir a la vegada la possibilitat de donar solucions a la resta dels sòls contaminats", que jo estic disposat a presentar-ne una, com si la presenten vostès, perquè crec que hauríem de donar una solució, és a dir, crec que el maldecap més gros que pugui tenir avui la conselleria és aquest. Record el solar de Majòrica, és a dir, no s'hi pot entrar perquè s'ha de descontaminar; descontaminar el solar de Majòrica pot costar entre 12 i 24 milions d'euros, és a dir, qualcú també es deu sorprendre d'això ara, però això és així. Però és que la normativa europea de sòls contaminats ens pot dur..., ens pot dur no, ens hauria de dur, el que passa és que és molt difícil de fer-ho, que qualsevol taller mecànic, o qualsevol deixalleria, aquí s'haurien de fer també les prospeccions per saber si aquest sòl té perillósos, i segurament que si hi havia bateries, o hi havia olis, en aquests tallers mecànics, aquests sòls estarien contaminats, i com que s'han d'agafar aqueixes terres i llevar, hauríem de mirar de fer-ho de la millor forma i econòmicament viable i possible, i era la intenció d'aquesta part d'aquest punt. Però estic d'acord que es llevi i si de cas ja veurem si vostès, en dos, tres mesos, presenten una iniciativa, i si no la presenten idò nosaltres intentarem presentar-ne una per donar una solució al Govern en aquest sentit.

L'altra qüestió és el segon punt. És a dir, no ens plantejam que aquest document hagi d'estar fet en 15 dies, 30 dies, 40 dies, no, és a dir, jo crec que ha de ser una cosa on ajuntaments, els quatre consells i el Govern han d'estar molt d'acord, molt d'acord, i en lloc d'intentar posar una data que sigui de dos mesos direm que es pugui presentar aquest document al llarg del pròxim període parlamentari. Crec que això seria una bona història i esper que tots ens puguem posar d'acord en un tema que a vegades ha estat més fàcil donar la culpa als de Palma, o als de l'ajuntament o als del consell, i acabem per sempre amb aquesta demagògia que no hem de fer els partits polítics.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Font.

(Aldarull a la sala)

Pel Grup Parlamentari Mixt té la paraula la Sra. Suárez.

LA SRA. SUÁREZ I FERREIRO:

Gràcies, Sra. Presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, Sr. Font, des del nostre grup, des d'Eivissa pel Canvi, coincidim amb la preocupació expressada en aquest ple respecte dels problemes que ocasiona la deficient gestió per part de les administracions dels abocaments incontrolats dels enderroc en particulars i dels residus de tot tipus en general, una preocupació aquesta que té a veure amb les conseqüències mediambientals i els impactes paisatgístics derivats d'aquestes actuacions irregulars i il·legals, així com per la influència que tenen sobre la qualitat de vida de tots nosaltres i dels que ens visiten, i sobre la imatge que com a destí turístic els oferim.

Efectivament, aquesta ineficàcia lluita contra els abocaments incontrolats, com s'ha comentat aquí, és el resultat bàsicament d'una sèrie de factors: la difusa delimitació o, segons els casos, la diferent interpretació que es fa de les competències que té cadascuna de les institucions implicades i, en segon lloc, els limitats recursos de les esmentades institucions, començant pels ajuntaments, de qui seria la responsabilitat en primer terme; els consells, que haurien d'actuar subsidiàriament, i acabam pel Departament de Residus de la Conselleria de Medi Ambient, aquest darrer aspecte de gran rellevància, perquè d'ell depèn la resolució dels nombrosos expedients d'infraccions que li arriben i, en definitiva, l'execució de les sancions corresponents. Aquestes consideracions són vàlides per al conjunt de les Illes i necessitam per tant una solució global.

Atès que l'altre dia no vàrem poder intervenir en el debat, sí que voldríem fer algunes referències a quina és la situació que es dóna a Eivissa i algunes particularitats que tenim a l'illa. En primer lloc, el caràcter nombrós, però alhora dispers i en general de reduïda extensió, d'aquests abocaments, amb l'excepció de l'exemple que vostè ha posat, que sortia aquest cap de setmana als mitjans de la premsa local, el de Can Llaudis al municipi de Sant Antoni. En segon lloc, la varietat de composen aquests punts d'abocaments: sovint es barregen enderroc amb mobles, electrodomèstics, ferralla, uralites; i la seva ubicació, que en alguns dels casos toca a punts tan sensibles com el parc natural de Ses Salines. En aquest sentit, i vull que quedi constància

d'això, per això ho comento i perquè se sàpiga, resulten molt preocupants les dades que hem pogut conèixer que indiquen que en data de maig d'enguany, del 2009, es trobaven al parc al voltant de 4.500 metres cúbics de restes d'obres, d'enderroc, els quals representen gairebé el 70% dels abocaments incontrolats en aquesta zona, insisteixo, tan sensible des del punt de vista mediambiental com és el parc natural de Ses Salines.

D'altra banda Eivissa arrossega una preocupant situació derivada de la legislatura anterior, Sr. Font, i que es va produir -i ho he de dir- quan vostè estava a la conselleria, una situació que és en aquest cas fruit de la passivitat i que no hi havia cap conflicte competencial. Em refereixo al soterrament de l'asfalt durant la construcció de les autovies d'Eivissa en dues zones molt concretes, la zona perifèrica del parc natural i la zona de Benimussa al municipi de Sant Antoni. Allí on vostès no veien res, malgrat les denúncies que varen fer per part de la Plataforma Antiautopista i del JEN resulta que el jutge ha trobat indicis més que raonables per obrir una causa judicial sobre abocaments incontrolats en aquesta zona. Ja veurem quin és el desenllaç perquè ara mateix està obert aquest cas i ja veurem quines conseqüències tindrà, però de moment la realització de prospeccions, que han estat encomanades pel jutge a la Conselleria de Medi Ambient, han detectat i han demostrat que els abocaments s'havien produït.

Dic tot això, perquè sàpiga i a més, Sr. Font, perquè el document que vostè proposa, i nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta, és una bona iniciativa, pensam que tindrà una gran utilitat, però aquest document només servirà si va acompanyat de voluntat política. Aquesta voluntat política, que jo li he de dir i en aquest cas li he de criticar, no el va acompanyar quan vostè era el responsable de la Conselleria de Medi Ambient durant la passada legislatura. En aquest cas, almenys, concretament.

Un altre problema afegit a Eivissa és que els dos punts d'abocaments controlats per a enderroc no tenen cap planta de triatge, això fa impossible que progressi aquesta selecció prèvia a l'abocament definitiu. En conseqüència, resumint, votarem a favor d'aquesta moció perquè la trobam encertada, trobam encertat que es faci aquest document per delimitar competències, trobam encertats, també, els terminis que planteja així com els procediments que segurament tindrem ocasió de discutir de forma àmplia el contingut a la Comissió d'Ordenació Territorial. Espero que arribem a fer un document de consens, un document que sigui clarificador, però insisteixo en el que deia fa un moment, només si hi ha voluntat política es garantirà l'eficàcia d'aquest instrument. Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Suárez. També pel Grup Parlamentari Mixt té la paraula el Sr. Melià per un temps de cinc minuts.

EL SR. MELIÀ I QUES:

Gràcies, Sra. Presidenta. Senyores i senyors diputats. Sr. Font, estam d'acord i com que estam d'acord seré molt breu en la meua exposició. Ja li va manifestar el conseller de Medi Ambient, en el debat de la interpel·lació, els punts en contra i l'acord que hi ha en aquesta qüestió. Lògicament, des d'Unió Mallorca coincidim en la importància de tractar aquesta problemàtica dels abocaments, una problemàtica amb efectes ambientals i amb efectes turístics per la imatge penosa que es pot donar de les nostres illes i, per tant, per la preocupació que això ens ha de generar sobre les conseqüències en la principal indústria del país.

Són evidents les dificultats per trobar solucions, també coincidim amb el que es va dir a la interpel·lació, per una banda, i el que ha centrat més el debat la dispersió competencial, una dispersió, com vostè deia, més teòrica que real, però que si s'ha de clarificar que es clarifiqui, benvinguda sigui aquesta clarificació, la necessitat d'un gran esforç de vigilància i control perquè, efectivament, un dels problemes greus és que aquests abocaments són molt ràpids, es fan en uns terrenys que no són propietat de qui realitza aquests abocaments i, per tant, el càstig i l'acció de resposta sancionadora per part de l'administració és molt difícil en aquests efectes, per tant, s'han d'incrementar els sistemes de vigilància, de control d'inspecció.

Una tercera qüestió problemàtica per trobar una solució és l'enorme cost d'un tractament -diguem- legal i pels procediments establerts d'aquests enderroc.

Tot i estar d'acord amb la problemàtica i amb les dificultats de les solucions també li volem apuntar un factor que supòs que serà objecte d'atenció posteriorment quan aprofundim en el debat d'aquesta qüestió, que és el canvi en les quanties de les sancions urbanístiques. Si hem dit que això és sobretot una qüestió urbanística el que ens hauríem de plantejar són els sistemes de resposta urbanístics, si són prou eficaços. Jo consider que una de les vies de lluita contra aquest mal és, precisament, incrementar moltíssim les multes, la quantia de les multes, que es puguin imposar a ajuntaments i a consells insulars i també la utilització de la multa coercitiva com a un element per a la retirada i el bon tractament d'aquests enderroc. Això, lògicament, sempre sabent qui ha fet l'abocament, que això, ja ho he dit, és una de les grans dificultats que planteja aquest debat.

Independentment d'això crec que feim una passa en positiu amb la seva moció, lògicament tindrà tot el nostre suport i intentarem, en pròxims debats, aprofundir en la qüestió.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Melià. Pel Grup Parlamentari BLOC per Mallorca i PSM-Verds té la paraula el Sr. Llauger.

EL SR. LLAUGER I ROSSELLÓ:

Gràcies, Sra. Presidenta. Senyors diputats, senyores diputades. Sr. Font, estam d'acord amb la proposta, ja n'havíem parlat, i crec que això és el resultat que ja va quedar clar en el debat de fa quinze dies en la interpel·lació. Tots varem manifestar quina és la nostra preocupació compartida pel fet que parlem o no d'abocadors, parlem o no d'abocaments hi ha una multiplicació sobre el territori d'abocaments incontrolats, d'abocaments il·legals, que constitueixen un claríssim perjudici per al medi ambient i per al territori.

Tots varem estar d'acord en aquell debat, també, que aquesta és una qüestió que requereix la implicació de diverses administracions bàsicament la municipal, la insular i l'autonòmica, com vostè ha dit, també hi ha aquí altres agents que intervenen com poden ser SEPRONA, com poden ser la Fiscalia de Medi Ambient, i crec que és correcte que hi hagi una clara delimitació de les competències de cada administració i, de manera molt especial, una coordinació entre aquestes administracions que hi intervenen.

La qüestió en principi, com vostè ha dit, està plasmada a la normativa per tant, en certa manera, seria innecessària, però no és de més davant les confusions que hi pugui haver que es faci aquesta feina de deixar clar que correspon a cadascú. La qüestió no deixa de ser complexa perquè, com ja va quedar de manifest a l'altre debat, no és el mateix un abocament en un sòl comú, en un sòl urbà que en un sòl rústic protegit o en una àrea protegida; no és el mateix un abocament -diguem- menor que un abocament que pugui constituir un delictes ambiental per la seva envergadura o pel lloc on s'ha abocat; no és el mateix un abocament de residus perillosos que de residus que no són perillosos; i tot això requereix una clarificació no només per saber quina administració -com deia- pertoca actuar sinó perquè hi hagi una adequada coordinació i sobretot, que en definitiva és el que interessa, perquè hi hagi una institució eficaç. Ens sembla molt bé que es faci des de la unió de tots els punts de vista que hi pugui haver en aquest parlament i amb l'objectiu d'una solució consensuada.

En aquells moments, fa quinze dies, es va parlar d'una possibilitat que fos la creació d'una ponència, crec que tots ho varem valorar positivament, però també tots hem vist que la Comissió d'Ordenació Territorial, que hauria de ser l'encarregada, ja va carregada de feina, crec que demà mateix ja comença les seves feines una ponència, també sorgida d'aquest plenari, que és la de les transferències de les competències en matèria de ports i també és una comissió a la qual hi ha feina legislativa pendent. Per tant, tots entenem que el calendari parlamentari fa preferible aquesta solució d'un text o d'un document preparat pel Govern en el qual tots hi puguem aportar el nostre punt de vista. Ens sembla correcte, per tant, encarregar al Govern la redacció d'aquest document i ens sembla que hi ha d'haver els mecanismes perquè tots els grups hi puguem aportar els nostres punts de vista, les nostres preocupacions i que puguem arribar a una conclusió que sigui

positiva de cara a allò que interessa que és dotar-nos de mecanismes eficaços per posar solució a aquest problema.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Llauger. Pel Grup Parlamentari Socialista té la paraula el Sr. Garcías.

EL SR. GARCÍAS I SIMÓN:

Gràcies, Sra. Vicepresidenta. Senyores, senyors diputats. Sr. Font, com va quedar clar a la interpel·lació la regulació existent sobre residus és prou àmplia i clara quant al repartiment de competències sobre la matèria; ja ho vàrem tenir clar, a això; però també va quedar clara la paradoxa que suposa la realitat que vivim i coneixem sobre tot respecte dels enderroc d'obres. No fa falta repetir aquesta situació que una cosa que està absolutament regulada i delimitada les competències de cada àmbit d'actuació doncs llavors ens trobam amb aquestes tristes situacions sobretot en el fora vila de les Illes Balears.

La moció que presenta avui ve a abundar en la direcció que ja apuntàrem tots els grups, inclòs vostè, ara fa quinze dies. Com molt bé ha explicat, a l'inici de la seva intervenció, ha acceptat el suggeriment que li fèiem d'eliminar la darrera frase del primer paràgraf que deia: "establint a la vegada la possibilitat de donar una solució a la resta dels sòls contaminats". El motiu és clar, jo entenc que no hem de mesclar un procés de clarificació i l'establiment dels protocols a seguir envers els enderroc amb un tema que és clarament competència del Govern, de l'àmbit autonòmic. Entenc que facem ara aquesta passa en la direcció que hem manifestat tots els grups, tant en la interpel·lació com en el dia d'avui, sobre aquest tema. I, com no pot ser d'altra manera, donar suport a la moció que presenta.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Garcías. Sr. Font, vol fer ús de la paraula?

EL SR. FONT I BARCELÓ:

Gràcies, presidenta. Vull agrair a tots els grups el suport a la moció. Estic molt d'acord amb el que ha dit el Sr. Miquel Àngel Llauger, que això no consta a la moció, i és que tots els grups puguem entregar les propostes i la documentació, cosa que no crec que tinguem cap problema, però sí que em permetrà la Sra. Suárez que li digui una cosa, vostè no trobarà cap document, cap document, ...no, no, esperi perquè no sap què li he de dir, quin document em mostra?, si no li he dit encara, no li he dit, i no és que faci demagògia ni teatre, qui en fan són vostès amb això.

Ha de tenir molt clar que no hi ha cap qüestió d'aquesta carretera d'Eivissa de què vostè parla que no tinguem l'avaluació d'impacte ambiental passada i el Pla de gestió d'allà on es tiraven les restes que s'havien llevat d'asfalt. Si vostè va a la Conselleria de Medi Ambient trobarà les distintes actes d'inspecció amb totes aquestes coses que s'havien de fer. I si no vaig equivocat aquesta carretera no es va acabar quan jo era conseller de Medi Ambient, per tant el Pla de gestió tampoc no estava acabat. Si aquest pla de gestió no s'ha duit com toca i s'ha botat qualsevol mesura que Medi Ambient va posar, vostè me'n podria fer responsable, però, Sra. Suárez, ja sé que vostè ha de fer d'escorpi i jo he de fer de granota, i vostè ha sortit aquí i ha hagut de fer d'escorpi quan avui no parlàvem ni d'escorpins ni de granotes.

Gràcies a tots.

(La Sra. Presidenta reprèn la direcció del debat)

LA SRA. PRESIDENTA:

Puc entendre aprovada per assentiment la modificació proposada pel Sr. Font amb relació al primer punt? Sr. Portaveu? Sr. Diéguez? Tothom? D'acord.

Doncs queda aprovada per assentiment.

IV.1) Proposició no de llei RGE núm. 3128/09, del Grup Parlamentari BLOC per Mallorca i PSM-Verds, relativa a modificació de la Llei 52/2007, de 26 de desembre, de mesures a favor dels qui patiren persecució i violència durant la guerra civil i la dictadura.

Passam al quart punt de l'ordre del dia que correspon al debat i a la votació de les proposicions no de llei. En primer lloc debatrem la presentada pel Grup Parlamentari BLOC per Mallorca, relativa a la modificació de la llei de desembre de mesures a favor dels qui patiren persecució i violència durant la guerra civil i la dictadura. Per defensar-la té la paraula el Sr. Llauger.

EL SR. LLAUGER I ROSSELLÓ:

Gràcies, Sra. Presidenta. Senyors diputats, senyores diputades. Justícia, reparació i veritat, aquests són els tres principis que han de guiar els processos de reconciliació després d'un conflicte i que han de guiar els processos de transició a una democràcia després d'un conflicte, després d'una ocupació o després d'una dictadura. Així ho estableix la Comissió dels Drets Humans de les Nacions Unides i així s'aplica a diversos racons del planeta en règims tan diferents, però sempre sota el signe comú del totalitarisme, com són les antigues dictadures del ConSud llatinoamericà, la Sud-àfrica de l'*apartheid* o els antics règims comunistes de l'Europa Oriental.

Comissions de la veritat, anul·lació de sentències, localització de desapareguts, informació als familiars de les víctimes, aquests són alguns dels components característics d'allò que s'anomena una adequada justícia transicional. Ni la pau ni la reconciliació no poden ser de veritat si se sustenten sobre els fonaments de l'oblit o de la impunitat. S'ha de passar pàgina, se'ns diu a vegades, però aquest passar pàgina no pot significar, per a les víctimes i per als seus familiars, una nova

llosa de silenci sobre el seu dolor. Una societat democràtica madura no pot permetre que hi hagi ferides obertes, ferides que continuen exigint justícia, que continuen exigint reparació i que continuen exigint veritat.

La transició democràtica espanyola, que tantes vegades se'ns ha dit que va ser modèlica, va deixar assignatures pendents pel que fa a la memòria dels anys de la guerra i de la dictadura. No és el moment de discutir si durant els anys de la transició o durant els primers anys de la democràcia es donaven les condicions per a una adequada política de reparació i de justícia, el que sí podem afirmar és que passats més de trenta anys des de la mort del dictador era un vergonya i una anormalitat democràtica que la societat espanyola no hagués fet justícia a les víctimes de l'anomenat *Alzamiento Nacional* i de la guerra que la va succeir.

Aquest buit clamorós ha estat especialment superat durant els darrers anys, hi ha hagut declaracions institucionals de la il·legitimitat del franquisme i hi ha hagut actuacions des de diverses institucions de reconeixement de les víctimes del franquisme i de recuperació de la memòria democràtica. En aquest capítol de passes endavant és forçós esmentar la coneguda com a Llei de la memòria històrica, la Llei 52/2007, aprovada ara fa prop de dos anys per les Corts espanyoles. Aquesta norma va suposar una passa endavant en l'aplicació d'aquests principis de veritat, justícia i reparació, però som molts els que pensam i els que valoram que és una llei que va quedar curta. Va quedar curta en el seu redactat i queda curta en el seu desenvolupament i aplicació. En efecte, el desenvolupament de la llei, fins al moment, ha tengut dues fites importants, el Reial Decret de concessió de la nacionalitat espanyola als voluntaris de les brigades internacionals i el Reial Decret de reconeixement personal a aquells que varen patir persecució i violència durant la guerra i durant la dictadura.

Cap dels dos decrets no ha permès passes endavant per superar una de les més greus limitacions de la Llei de la memòria històrica a la qual avui ens volem referir, allò que es refereix al paper que correspon a l'Estat en la localització i identificació de les persones desaparegudes de manera violenta durant la guerra civil i la dictadura, i també en la pràctica de les exhumacions que puguin ser necessàries.

Vull obrir aquí un parèntesi per assenyalar que cap d'aquestes passes endavant no haurien estat possible sense l'existència d'un potent moviment ciutadà de reivindicació de recuperació de la memòria democràtica. Víctimes, familiars de víctimes, historiadors, juristes, demòcrates tots ells, han fet possible que Espanya hagi fet passes en aquest camí de la reparació i la justícia, i són els mateixos que ens empenyen ara a continuar endavant i a superar les limitacions que encara existeixen com aquesta de la identificació i la localització de les víctimes de la violència.

Torn, ara, a la Llei de la memòria històrica. Una de les seves mancances més greu, com deia, és que no estableix de manera clara quines són les obligacions de l'Estat pel que fa a aquesta identificació de les víctimes. Aquest buit ha donat lloc a la situació actual on no se sap bé si la tasca correspon als familiars, als tribunals, a les associacions de memòria històrica, al Govern central, als ajuntaments o a les comunitats autònomes. Amb l'aprovació de la llei el paper de l'Administració central sembla reduït a la concessió de subvencions per a les associacions que promoguin accions de localització o d'exhumació, de manera que aquesta ingent tasca es du endavant de manera fragmentada i desigual en funció de l'existència o no i del dinamisme de les diferents associacions que promouen aquestes actuacions. L'acció de les diferents comunitats autònomes ha generat una desigualtat palesa entre ciutadans d'una comunitat i d'una altra. Mentre que a moltes comunitats no han mogut ni un dit al respecte d'altres han fet alguna passa, i la Generalitat de Catalunya s'ha compromès a dur endavant, com a Govern, l'esforç de la identificació i localització i fins on sigui possible de l'exhumació de les víctimes.

Pel que fa a l'acció feta des de l'Administració de Justícia la situació és molt lluny de ser satisfactòria, el fet que un magistrat de l'Audiència Nacional decidís, davant les denúncies presentades per diverses associacions, obrir una investigació sobre les desaparicions del franquisme va suposar obrir una porta a l'esperança, veure una interlocutòria judicial esmentant el nom i els llinatges del dictador com a possible delinqüent va ser, sense dubte, un fet simbòlic important. Coneixem, però, les dificultats del procés, l'oposició de la Fiscalia ens sembla a molts inexplicable, i el fet que les possibles exhumacions hagin de ser portades endavant pels jutjats territorials torna a afegir fragmentació i incertesa al procés.

Finalment, el fet que el Tribunal Suprem hagi admès a tràmit una querella per prevaricació contra Baltasar Garzón, querella interposada per un grup d'ultra dreta amb relació a aquesta investigació entra de ple dins el terreny de l'esperpent.

El resum és, per tant, aquest: des d'instàncies diverses s'intenta fer, de manera fragmentada i amb multitud de dificultats, allò que des del Govern central no se sap o no es vol fer, perquè la responsabilitat principal de localitzar i d'identificar les víctimes, senyores i senyors diputats, és del Govern central. Ho és, en primer lloc, perquè el Govern central és qui ha de respondre del compliment de la llei internacional que obliga a la localització i la identificació de les persones mortes en un conflicte, aquesta obligació ja estava establerta des dels convenis de Ginebra, dels primers anys del segle XX, és a dir, des d'abans del 1936. D'acord amb la normativa aplicable en aquell moment les parts bel·ligerants en un conflicte tenen l'obligació d'identificar i d'exhumar els cossos de les persones mortes durant aquesta guerra. Hi ha encara més elements jurídics a prendre en consideració com és la possible qualificació d'aquestes desaparicions com a crims de guerra o com a crims contra la humanitat. El factor de massivitat i de sistematicitat necessària perquè hi hagi aquesta qualificació sens dubte hi és. Hem de parlar, per tant, de delictes de dret penal internacional, delictes imprescriptibles, delictes sobre els quals no hi valen amnisties i que l'Estat té l'obligació contreta internacionalment d'investigar i, si s'escau, de jutjar.

Podríem esmentar també la recent firma per part d'Espanya de la convenció internacional per a la protecció de totes les persones davant les desaparicions forçades. Aquest conveni obliga a assegurar que les desaparicions forçades són delictes a la legislació nacional i les qualifica de crim contra la humanitat, subjectat com a tal a la persecució penal internacional. És veritat que no es tracta d'una convenció amb efectes retroactius, però posa de manifest la contradicció entre les obligacions assumides ara respecte a les desaparicions i la inactivitat front als desapareguts de la guerra civil i de la dictadura.

En definitiva, aquesta tasca d'identificació i localització i d'exhumació on sigui possible no correspon de manera principal als familiars, ni a les associacions memorialistes ni als ajuntaments ni a les comunitats autònomes ni a les autoritats sanitàries ni a les autoritats competents en matèria de patrimoni. Correspon a l'Estat, entès com a Govern central que és el govern que té una relació de continuïtat amb els governs responsables de la immensa majoria de desaparicions que avui queden sense resoldre.

Els historiadors parlen d'una xifra de 40.000 desapareguts per al conjunt d'Espanya, més de 4.000 d'aquests desapareguts ja han estat reclamats per les seves famílies. Darrere cada un d'aquests casos individuals hi ha una família que ha viscut molts d'anys condemnada al silenci i a la por i que encara ara no gaudeix del dret a saber on són les restes dels seus éssers estimats o del dret a poder disposar d'un lloc on honorar-los.

Parlam de realitats que a casa nostra no ens són desconegudes. Les Balears no són, com alguna vegada s'ha volgut fer entendre, un lloc on la guerra es veia passar de lluny. A les Illes Balears parlam de més de 500 persones desaparegudes, hi ha fosses conegudes amb un gran nombre de persones enterrades a Palma, a Manacor, a Porreres.

Les exhumacions, senyores diputades i senyors diputats, no són fàcils i no sempre són viables. Cal començar, però, per elaborar el cens de desapareguts per determinar quin són els emplaçaments, per establir prioritats i establir criteris, per fixar protocols d'actuació; hi hauran d'intervenir historiadors, arqueòlegs, forenses, antropòlegs, juristes. És un treball sens dubte complex. Hi hauran de col·laborar les diferents administracions. Caldrà -i això és en essència el que avui reclamam- que el Govern central i l'Administració de Justícia s'hi posin al capdavant assumint les responsabilitats davant la llei internacional, davant la pròpia societat espanyola i davant la història.

Vull acabar amb les paraules de Jasmila, una dona d'una petita localitat bosniana propera a la Brenitza que ens ofereix el seu testimoni esfereïdor, diu Jasmila: "Jo tenia un espòs i ara tenc un buit, tenia un fill i ara tenc un silenci i els fills dels meu fill no els puc dur ni tan sols a portar una flor per al seu pare i per al seu avi, creixeran amb aquest buit, creixeran amb aquest silenci que els pesarà dins com si fos una gran pedra durant tota la vida".

Entre nosaltres hi ha hagut massa gent durant massa anys que ha viscut amb aquest buit i amb aquest silenci. Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Llauger. Grups que vulguin intervenir? La Sra. Suárez pel Grup Mixt té la paraula.

LA SRA. SUÁREZ I FERREIRO:

Gràcies, Sra. Presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, Sr. Llauger, la Llei 52/2007, de 26 de desembre, per la qual es reconeixen i s'amplien drets i s'estableixen mesures a favor dels que van patir persecució o violència durant la guerra civil i la dictadura, més coneguda com Llei de la memòria històrica va ser aprovada com a una eina que permetés que no quedessin en la impunitat els crims contra la humanitat que afectaven tantes famílies i supervivents de tot l'Estat espanyol.

Suposava fer una passa important en el reconeixement de drets humans bàsics, vulnerats pel totalitarisme franquista i en particular avançar cap als drets de la veritat, la justícia i la reparació. És cert que aquesta llei -i en això coincidim amb el Sr. Llauger- no ha cobert les expectatives que tenien moltes persones i com diu Pablo de Greiff, que és director de la Unitat d'Investigació del Centre Internacional per a la Justícia Transicional i que ha assessorat 33 estats en processos d'aquest tipus, cito textualment: "Espanya ha estat el més tímid en tots els camps: veritat, reparació i justícia".

La no-anul·lació de les sentències franquistes o el tractament legal que es dona a la localització, identificació i exhumació de les víctimes són, entre altres, exemples d'aquesta timidesa i insuficiència de la llei de la memòria, però aquí la tenim. Centrem-nos doncs en aquesta segona qüestió que és l'objecte d'aquesta iniciativa i que no és altre que contribuir al fet que els familiars de les víctimes facin efectiu el seu desig legítim que esdevé dret amb aquesta llei, com molt bé s'expressa a l'exposició de motius, trobar les restes dels seus familiars i oferir-los un comiat digne. No hem d'oblidar que parlam d'unes 120.000 persones mortes i enterrades en fosses o en cunetes per tot arreu.

Recordem en aquest sentit les paraules del jutge Garzón a l'acte de la causa oberta per investigar els crims de la guerra civil i el franquisme: "En tant que no es faci viable la ubicació de les víctimes el delictes es continua cometent".

La causa principal dels problemes en què es troben els familiars per fer efectiu el seu dret resideix en la mateixa regulació establerta a la llei, als articles 12, 13 i 14 d'aquesta llei que estableixen les mesures per a la identificació i la localització de les víctimes, les autoritzacions administratives per a activitats de localització i identificació i l'accés als terrenys afectats pels treballs de localització i identificació.

Aquesta regulació pel que fa a la responsabilitat dels diferents processos es podria resumir en dos punts. El Govern de l'Estat reparteix la seva responsabilitat entre administracions autonòmiques i locals, el paper de les administracions queda reduït a la simple col·laboració amb els particulars. Això en la pràctica està molt ben definit per Esteban Beltrán, president d'Amnistia Internacional a Espanya que amb gran encert i de manera molt expressiva diu així: "Espanya és l'únic país en què l'Estat subcontracta els familiars de les víctimes per tal de localitzar les víctimes. Hem analitzat processos d'aquests tipus en trenta països i Espanya n'és una excepció gairebé mundial".

En segon lloc ens trobam que la implementació de la llei es demostra tan insuficient com la concepció de la norma. L'article 12 de la llei obliga el Govern espanyol a fer un protocol d'exhumacions i estableix que es signaran convenis de col·laboració perquè es puguin desenvolupar. Aquest protocol té una dimensió tècnica que fa referència a qui i com s'ha de procedir en l'obertura d'una fosa, però té també una dimensió política en tant que deixa en mans de les comunitats autònomes i dels ajuntaments les autoritzacions per obrir les fosses.

Doncs bé, quan el Govern s'ha posat en contacte amb la Federació Espanyola de Municipis i Províncies i amb les comunitats autònomes per signar convenis conjunts per posar en marxa aquest protocol la resposta ha demostrat escassa o nul·la voluntat de col·laboració. L'argument que s'ha fet servir per les comunitats -i en fons hi podríem estar d'acord- és que les exhumacions i els seu finançament són competència de l'Estat. Per la seva banda les associacions de víctimes han mostrat la seva disconformitat respecte a aquesta manera de fer les coses perquè fa dependre el seu dret a enterrar dignament els seus familiars al color polític i la sensibilitat de les autoritats autonòmiques i locals, com de fet es demostra en la pràctica.

Un segon problema que s'ha produït ha estat el de l'elaboració dels mapes de les fosses, també recollit a l'article 12 i que directament es deixa en mans de les administracions públiques. En aquest cas, sí que hi ha hagut una disposició general més favorable, però amb un gran problema: la insubmissió de les comunitats autònomes governades pel Partit Popular. En aquells casos el Govern es posa en contacte amb les associacions d'afectats i no hem d'oblidar que dels 4.000 cossos que s'han recuperat en els darrers nou anys sempre han estat aquestes associacions les que se n'han fet responsables.

Emilio Silva, president de l'Associació per a la Memòria Històrica, defineix molt bé què és el que passa, diu: "és com si un problema de salut pública l'haguessin de solucionar els mateixos afectats, mentre discuteixen de qui és la competència es moren els que hem de reparar".

Aquesta és per tant la situació amb la qual ens trobam. La llei de la memòria demostra que no és un instrument eficaç per fer efectiu els drets dels familiars de les víctimes i es denuncia per les associacions de memòria històrica. Recentment ho ha fet aquí, a Mallorca, l'Associació per a la Recuperació de la Memòria Històrica de Mallorca. És cert que el procés de recuperació de la memòria històrica pren sempre a la societat civil i és l'Estat, mitjançant l'autoritat administrativa judicial, el principal responsable de dur-ho endavant. És l'Estat com passa a més d'una trentena de casos similars a l'espanyol qui hauria d'assumir la tutela del procés. A Espanya això no és així

i el Govern s'ha mantingut intencionadament -i així ho ha legislat- en un segon pla.

Amb aquesta iniciativa, a la qual donarem suport, intentam pal·liar la insuficiència de la llei demanant al Govern de l'Estat tota una sèrie de qüestions: l'aprovació d'un pla de localització, identificació de les persones desaparegudes durant la guerra civil i la repressió franquista, la pràctica de les exhumacions i l'establiment dels procediments i condicions perquè es puguin recuperar les restes. Si tot això implica modificacions normatives, que pensam que sí, doncs que les dugui endavant.

Per concloure voldria citar unes paraules del catedràtic de Psiquiatria i acadèmic de la Reial Acadèmia Espanyola Carlos Castillo del Pino que ha tractat moltes víctimes de la guerra civil. "Un país que no revisa el seu passat és menys sa mentalment, allò sensat és recordar, que és tant com evitar repetir errades en el futur. No és veritat que recordar sigui reobrir ferides. No he vist revengisme. L'odi mor, s'extingeix, però la necessitat de posar noms als morts, d'honorar-los, no. Sempre arriba un moment en què s'ha de posar fi a aquest trauma interminable".

Doncs bé, senyores diputades, senyors diputats, facin que això sigui possible. Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Suárez. Pel Grup Parlamentari Socialista la Sra. Rado té la paraula.

LA SRA. RADO I FERRANDO:

Gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, no és la primera vegada que debatem en aquest parlament iniciatives relacionades amb la guerra civil o el franquisme i encara que sembli que després de setanta anys aquest tema ja hauria d'estar ben clar i ben aclarit dissortadament encara no és així.

No obstant això, també hem de dir que s'han fet passes, passes importants en els darrers temps, per tal de dignificar la memòria de les víctimes d'aquesta barbàrie que va ser la guerra del 36 i la posterior dictadura franquista.

Efectivament, els primers reconeixements que es varen fer -i entre d'altres- per part de l'estat democràtic anaven dirigits a compensar econòmicament els homes i les dones que havien patit presó per defensar els ideals democràtics, però sempre, efectivament, havien estat mesures fragmentades i parcials que no donaven satisfacció plena ja que compensacions econòmiques les víctimes no n'han demanat, sinó que sempre el que han exigint és l'honorabilitat que va ser arrabassada a aquestes víctimes.

El desembre del 2007 es va aprovar al Congrés dels Diputats la llei coneguda popularment com a llei de memòria històrica, encara que la seva denominació oficial sigui Llei per la qual es reconeixen i amplien drets i s'estableixen mesures a favor dels que patiren persecució o violència durant la guerra civil i el franquisme. Efectivament, el Govern del president Zapatero amb el suport parlamentari d'Esquerra Unida i Iniciativa per Catalunya i amb l'impuls important també de les associacions per a la recuperació de la memòria històrica varen aprovar aquesta llei per fer justícia d'una vegada per totes a unes persones, a uns familiars que feia setanta anys que l'esperaven.

La Llei 52/2007 vol donar efectivament aquesta satisfacció a les aspiracions ben legítimes i justes de les víctimes i dels seus familiars, inclou al seu articulat declaració i legitimitat de les condemnes dictades pels tribunals com els de repressió de maçoneria i el comunisme o les dictades per tribunals militars.

Estableix també la col·laboració de les administracions públiques per tal de localitzar i identificar les víctimes que encara avui estan desaparegudes o enterrades no se sap en certesa on. Així, la llei esmentada, a l'exposició de motius diu textualment: "Atenent una molt legítima demanda de no pocs ciutadans que ignoren el lloc on poden estar enterrats els seus familiars, alguns encara en fosses comunes", preveu també aquesta llei "mesures i instruments perquè les administracions públiques facilitin als interessats que això... que ho sol·licitin, als familiars que ho sol·licitin facilitin les tasques de localització si n'és el cas i d'identificació dels desapareguts com una darrera prova de respecte".

Ara, passats gairebé dos anys -es va aprovar el desembre del 2007- des de la promulgació de la llei la intenció del legislador s'ha vist frustrada, però, en el tema de les fosses, les exhumacions concretament, per multitud de causes no essent la més petita el poc interès de les instàncies judicials a donar resposta tant als familiars com a les associacions.

Aquí vull recordar que quan es varen denunciar als jutjats, per part de l'Associació per a la Recuperació de la Memòria Històrica, desaparicions forçades se'ls va contestar que primer havien de donar els noms dels assassins.

Tampoc a totes les comunitats autònomes no s'ha procedit de la mateixa manera i així com a Andalusia o a Catalunya, però concretament a Andalusia s'ha publicat molt recentment un protocol d'exhumacions que ha permès signar un conveni de col·laboració entre la junta, la diputació i l'Associació per a la memòria històrica i ha permès començar la feina per tal d'identificar restes a un paratge de Granada, això que és molt recent, de la setmana passada, a altres comunitats autònomes no ha estat possible, ni tan sols tenir respostes dels jutjats.

Per tant, creim que es fa necessari que el Govern juntament amb altres administracions assumeixi la preservació de la memòria democràtica -i és per això, dins aquest context, que donarem suport a aquesta proposició no de llei- i doni suport -deia-, especialment, a la localització de milers de víctimes executades extrajudicialment pels sublevats contra la legitimitat republicana a les tàpies dels cementiris, cunetes, carreteres o pous, així com identificar les restes de les víctimes que són a fosses comunes, com per exemple a les de Palma o a les Son Coletes.

Una vegada més m'agradaria dir -i ho he repetit cada vegada que he tengut ocasió des d'aquesta tribuna- que ni aquesta llei ni la modificació que es demana no pretenen iniciar una venjativa persecució contra els assassins, seria absurd després de setanta anys, sols intenten rehabilitar la memòria de les víctimes i, en els casos que sigui possible, retornar les restes als seus familiars perquè els donin sepultura segons les seves creences i puguin descansar finalment amb els seus familiars. Crec que difícilment algú es pot oposar a un desig com aquest.

Senyores diputades, senyors diputats, és necessari, és urgent tancar aquest capítol de la nostra història, no es pot consentir que hi hagi diputats -sortosament no d'aquesta cambra- que quan es refereixen al tema de les fosses encara diguin que aquestes coses "*no han de manosearse*" o, el que és més greu encara que això, que suposaria unes càrregues financeres "*nada apropiadas en estos momentos*".

Senyores diputades, senyors diputats, crec que això no es pot continuar escoltant a cap cambra ni a cap lloc de les nostres ciutats. Senyores diputades, per vergonya democràtica hem d'acabar, com he dit, amb aquest silenci, el silenci de les fosses, perquè primer va ser el silenci de la por, més tard el silenci de la resignació, més tard el silenci de la prudència a l'hora de la transició, no fos cosa que tornàssim tenir o crear problemes, per tant va ser l'hora de la prudència per a moltes d'aquelles víctimes. I com ja ho deia Raimon a la seva cançó: "jo vinc d'un silenci antic i molt llarg".

En tot cas, senyores diputades, senyors diputats, aquest és un silenci dolorós per a tots aquells que reclamen memòria i justícia.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Rado. Pel Grup Parlamentari Popular, té, el Sr. Serra, la paraula.

EL SR. SERRA I TORRES:

Gràcies, Sra. Presidenta, senyores i senyors diputats. Permeti'm que iniciï aquesta intervenció amb una mostra de profund respecte cap a tots aquells i als seus familiars que, al llarg de la guerra civil, la postguerra i durant el règim franquista, patiren les injustícies d'un enfrontament fruit de dues interpretacions de l'Estat espanyol, que confrontaren les seves posicions amb les armes a la mà i en molts casos amb la mort com a resposta. Tant de bo el debat d'avui serveixi per reafirmar-nos tots en el convenciment democràtic i en la necessitat de construir una societat allunyada de l'enfrontament i basada en el diàleg i la recerca de les millors idees i propostes orientades cap al bé comú.

I he volgut iniciar aquesta intervenció amb aquest desig, entre d'altres coses perquè és molt comú que quan introduïm en el debat, en el carrer o a l'àmbit parlamentari el record d'aquells familiars que patiren les conseqüències d'èpoques predemocràtiques el més habitual sigui que cadascú reivindiqui, amb vehemència, el dolor per la mort dels seus familiars i el patiment de les injustícies del moment, tot sigui dit, en moltes ocasions obviant el patiment també de persones que igualment foren afusellades amb la mateixa injustícia en el bàndol contrari, sigui quin sigui aquest.

Estic convençut que tots recordaríem històries properes o llunyanes de persones que foren afusellades, vexades o maltractades, però tornàrem a l'actualitat la vivència de persones que sobrevisqueren amagats en el bosc, que presenciaren l'afusellament dels seus pares o que patiren acusacions de familiars que els portaren a una fosa. Tot això és ben cert que va passar, però quin criteri ha de prevaler per jutjar aquestes circumstàncies? El nostre, trenta anys després de l'inici de la democràcia, o el d'aquells que visqueren a les seves pròpies carns aquelles circumstàncies i també el desastre d'una Espanya dividida en dos trossos i que, així i tot, tengueren una altitud suficientment alta de mires per posar el marcador a zero i escriure una constitució com la del 1978. Tot sigui també, amb el màxim consens possible de totes les forces i, segur, amb renúncies per part de tothom, però també ben segur amb la millor voluntat d'arribar a aquests acords que feren possible que tinguem la democràcia que tenim i amb les circumstàncies que vivim avui per avui.

M'imagín que en ple procés d'instauració de la democràcia, diputats d'aquell moment, com Santiago Carrillo, Manuel Fraga, Felipe González, Javier Arzallus o Rafael Arias Salgado, devien rebre moltes visites de persones amb les fotos dels seus familiars i els devien passar comptes de les decisions que prenien, cedint tots un poc, per arribar a un acord envoltant la Constitució, però sobretot envoltant la concòrdia i una opció compromesa amb el futur. Segur que en aquell moment, quan jo devia tenir quatre anys, tot sigui dit, aquelles persones tenien el cor estret en determinades circumstàncies, a l'hora de provar una pau sostinguda, que era necessària per al desenvolupament social i econòmic que les generacions posteriors hem gaudit i que hem de continuar defensant, potser ara més que mai.

En definitiva, podem estar més enfrontats o menys amb el nostre passat i amb el que representava, però el que sí que és evident és que, efectivament, tot allò va passar i que l'esperit democràtic que hem viscut ha fet feina per cercar compensacions i equilibrar circumstàncies patides; hi han fet feina tots els governs democràtics que hi ha hagut fins ara, de fet així ho reconeix també l'exposició de motius de la Llei 52/2007, que diu literalment: *"El espíritu de la transición da sentido al modelo constitucional de convivencia más fecundo que hayamos disfrutado nunca y explica las diversas medidas y derechos que se han ido reconociendo desde el origen del mismo de todo el período democrático, en favor de las personas que durante los decenios anteriores a la Constitución sufrieron las consecuencias de la guerra civil y del régimen dictatorial."*

D'aquestes mesures en tenim diversos exemples, com la decisió unànime del Congrés dels Diputats, el 16 de maig del 2001, mitjançant la qual es va rehabilitar els integrants del Cos de Carrabiners, els Brigades Internacionals i els Combatents Guerrillers. En aquest mateix sentit anaren les resolucions del 20 de novembre del 2002, també en el Congrés dels Diputats, quan es varen establir per unanimitat, i repetesc, per unanimitat, els manaments necessaris per tal de fer possible la localització i identificació de les víctimes, que es dugués a terme també totes les accions oportunes quant al restabliment dels drets dels exiliats que havien de ser necessàriament respectats i que aquesta temàtica fos respectada també, per ser sensible i rellevant i no fos mai motiu de confrontació política.

En aquest sentit, sempre que hi hagi aquest esperit a les diverses propostes i que aquestes vagin acompanyades del reconeixement de mals soferts per un i altre costat, així com impregnades d'un esperit de futur en què el record del passat no sigui per a res més que per a no reproduir-lo, el Partit Popular es posicionarà a favor.

Afirmam que és positiu que establim mesures que estan directament relacionades amb un perdó mutu i amb una recuperació del més íntim, és desitjable que facilitem la pau personal, que pot afavorir saber on i quan van perdre la vida els nostres familiars. Però tot això s'ha de dur a terme en unes condicions de les quals totes les formacions polítiques i tots els ciutadans som responsables de la seva aplicació; hem d'actuar des de l'acceptació de la nostra història, donat que és un fet objectiu la seva existència; no podem construir un món millor en el futur si no som conscients del que vàrem viure en el passat, sense que això suposi necessàriament un reconeixement explícit o cap aprovació de determinats comportaments antidemocràtics.

Deixar certes coses com estan i acceptar-les també afavoreix evitar el rebuig dels que tenen opinions confrontades, encara basades en el viscut, en el passat. El propi Felipe González, el 1984, deia literalment: *"Franco forma parte de la historia y no podemos borrarla, nos guste o no nos guste"*, frase del 1984.

Hem d'evitar reviure l'esperit de confrontació, el sectarisme i la dissensió d'una Espanya que trobi causa per l'enfrontament en el passat i que fins i tot potser estigui poc legitimada per resoldre allò que ja encaminaren els que foren protagonistes de primera línia, en el moment del retrobament i de la construcció d'un estat democràtic, una cosa que han entès tots els governs fins arribar a la necessitat d'instrumentar una llei de la memòria històrica, que sorgeix desobeint un compromís escrit en el Congrés dels Diputats el 2002 i que va anar revestit d'un interès electoral que no ens assegura un èxit comunitari per a tots a llarg termini, el qual no passa per altra cosa que anar tots junts, ben el contrari del que succeeix en moltes ocasions cada vegada que despertam un debat d'aquestes característiques, on més que un reconeixement de la història passada el que volem és una eliminació, una fulminació de la història passada. Estic convençut que comentarís que he sentit aquí avui, on es parla de què la història ha de ser recordada, precisament per a no reproduir-la i per ser conscients de tot allò que no s'ha de fer, és efectivament el que hem de fer i que mirar cap a un altre costat sense cap dubte no contribueix en molt a aquest pau que tots desitjam, en un estat democràtic, com diem, avui per avui i amb

unes garanties que crec que estan damunt la taula que crec que són evidents.

I també hem de tenir memòria per recordar tantes vegades com hem afirmat que aquesta era la darrera vegada que obríem la ferida o que la tancàvem, una etapa pel fet de donar-nos per satisfets amb els acords de l'actualitat. No puc resistir recordar algunes paraules de certs dirigents a l'àmbit nacional avui per avui, on, el 1999, el propi Sr. Rodríguez Zapatero deia, literalment, fent referència a una sèrie d'iniciatives que es varen aprovar en el Congrés dels Diputats, a favor dels militars de la República, en aquell moment deia: *“Éste es el último paso, el último fleco, el último resquicio hasta el punto final en el proceso de reestructuración moral de las víctimas de un bando de la guerra civil. Con las medidas acordadas por la democracia se ha conseguido culminar la reconciliación.”* Això es deia el 1999, i hem tengut la temptació permanent i la seguim tenint de recordar això i de reobrir aquestes ferides permanentment.

Res a dir en aquest sentit quant que si hem de parlar tantes vegades com sigui necessari de qüestions, potser relacionades amb temes que comentam avui, potser val la pena i així, per finalitzar, el Partit Popular es posicionarà avui amb un vot positiu cap a la proposta que es presenta, sempre i quan s'accepti també la següent esmena d'addició al punt primer, afegint-hi el següent, voldríem afegir: *“tenint en compte els damnificats de tots els bàndols existents.”* La nostra voluntat és no qüestionar un element d'especial transcendència a la nostra cultura, com és la recuperació i enterrament digne dels cossos dels nostres familiars desapareguts. També volem proposar a tots els presents, com es va fer el 2002 en el Congrés dels Diputats, seguir fent feina per cercar la concòrdia entre tots, els primers els diputats d'aquesta cambra, sense oblidar el respecte a les diferents sensibilitats i la voluntat de donar respostes efectives als que són fora, esperant que oblidem el vell discurs dels bons i dels dolents, dels guanyadors i els vençuts, dels que reberen i els que pegaren, potser és el moment de passar pàgina definitivament i respectar els drets ja reconeguts a tota la legislació vigent i acceptar que les venjances ja ens dugueren males experiències en els seus dies, i que justament això és el que no hem de reproduir mai més.

Per tant, amb aquest esperit, donarem suport a aquesta proposta, sempre amb la voluntat de reconèixer allò més íntim de les persones, que són el reconeixement i el record dels seus familiars, però sense cap dubte també, molt conscients que hem d'evitar batalles i molt especialment en aquesta qüestió hem d'evitar reobrir ferides que al cap i a la fi fan mal a persones i hem d'intentar cercar cada dia, i aquí dins especialment, la concòrdia de tots per mirar endavant.

Gràcies, Sra. Presidenta.

(Alguns aplaudiments i petit aldarull)

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Serra. Vol fer ús de la paraula el grup proponent? Sr. Llauger, té la paraula.

EL SR. LLAUGER I ROSSELLÓ:

Gràcies, ... un moment.

LA SRA. PRESIDENTA:

S'ha descuidat els papers, no perdut. Té la paraula.

EL SR. LLAUGER I ROSSELLÓ:

Gràcies, Sra. Presidenta. En primer lloc, respecte de les intervencions del Grup Mixt i del Grup Socialista, agraïm el suport, agraïm el suport de tots els grups, però volia fer una referència primera a aquests dos grups que han presentat un suport menys matisat i en qualsevol cas allò que ha quedat clar és que compartim una mateixa visió, bàsicament que la Llei de la memòria històrica és una passa endavant, però és una passa endavant que cal completar, que cal superar, que cal anar més enllà i que té una mancança singular, una mancança molt significativa en aquesta qüestió de la localització, la identificació i l'exhumació de les víctimes de la guerra i de la violència. I en definitiva que comparteixen plenament aquesta demanda, que és que l'estat assumeixi la responsabilitat que té contreta, com deia abans, davant la llei internacional, davant la societat espanyola a l'hora de dur endavant aquesta localització i aquesta identificació.

Respecte de la intervenció del Grup Popular, en primer lloc, agrair el suport, després ja em posicionaré respecte de la proposta d'esmena. De totes maneres jo voldria dir-li primer que a la meua intervenció inicial no he fet dues advertències que sempre es fan quan es parla d'aquest tema: la primera que no he fet és que totes les víctimes són iguals i no l'he presentada com a, diguem, com a captació de benevolència, perquè per a mi cau pel seu propi pes i és evident que totes les víctimes són iguals, en el sentit que totes les persones que varen ser víctimes de la violència i que varen morir víctimes de la violència i de la persecució, mereixen igualment el nostre record i mereixen igualment que siguin honorats i que puguin ser recordats pels seus familiars i tenguts presents pels seus familiars.

Aquí però voldria matisar una cosa, en primer lloc voldria matisar allò que ja vaig dir en aquell debat que vam tenir fa dos períodes de sessions, fa dos anys, que hi ha una diferència que nosaltres sempre tenim present entre els que defensaven la legalitat democràtica del moment i els sublevats, i per tant aquesta diferència l'hem de tenir present, tot i que això no fa qüestió del fet que les persones que varen morir víctimes de la violència indiscriminada igualment mereixen l'honor dels seus familiars i de la societat.

I segon, la segona matisació que jo li voldria fer és que quan parlem de localitzar, identificar i exhumar víctimes avui, l'any 2009, les que queden per localitzar i les que queden per identificar i les que queden per exhumar no són les víctimes del bàndol nacional, per dir-ho així, sinó que són les víctimes del bàndol republicà. De fet les del bàndol nacional ja varen tenir la seva ocasió durant el franquisme de ser recuperades, de ser jutjats els responsables, de ser encausats d'una manera a més a més manifestament injusta.

També hi ha una altra cosa que no he dit i que voldria dir ràpidament: és que aquí han sortit aquestes frases típiques que surten en aquests debats, ànim de revenja, esperit de confrontació, obrir ferides, i jo amb això el que voldria, m'ha servit molt la intervenció de la representant d'Eivissa pel Canvi quan diu que l'ànim de revenja no és allò principal, ni tan sols entre els familiars de les víctimes; qui ha tractat amb aquestes víctimes, qui ha llegit coses sobre aquestes víctimes, qui ha vist documentals o programes històrics sobre aquestes víctimes saben que allò que hi ha en el seu ànim no és la revenja, no és el rancor i saben, com molt bé deia, citant un especialista, la representant d'Eivissa pel Canvi, que el rancor passa, que aquesta ràbia passa, però aquest dolor, aquesta necessitat de tenir identificats els familiars, de poder honorar els seus familiars, allò continua.

Respecte de la qüestió del 78, de la Constitució del 78, nosaltres entenem que les condicions del 78 eren diferents, però que en qualsevol cas la reconciliació nacional, la concòrdia, tot allò, no pot ser una excusa perquè dimitim de les obligacions, perquè l'estat dimiteixi de les obligacions que té respecte d'aquests desapareguts. I aquestes obligacions respecte dels desapareguts han d'estar inspirades per aquest principi que anomenava al principi, per aquests principis que anomenava al començament, de reparació, de justícia i de veritat.

Jo, la frase que ha esmentat el Sr. Serra de Felipe González, que vulguem o no Franco és a la història; això és una obvietat, vulguem o no Franco és a la història, però jo crec difícil poder acceptar el que implica aquesta frase i no m'imagín ningú anant a Cambotja avui en dia i explicar als cambotjans que vulguem o no Pol Pot pertany a la història i és a la història, no?, amb el que pugui implicar dit d'aquesta manera.

Respecte de la qüestió del darrer serrell, el Sr. Serra feia referència a una frase de Zapatero, segons el qual les darreres actuacions eren el darrer serrell, jo crec que mentre hi hagi un mort a una cuneta, mentre hi hagi un mort a una fossa comuna que sigui reclamat pels seus familiars i que l'Estat no hagi fet tot el possible perquè sigui identificat, localitzat i, si és possible, exhumat, jo crec que quedaran serrells pendents, i d'això és del que parlem avui.

Respecte de la seva esmena, nosaltres l'acceptem, de totes maneres en la intervenció vull deixar clar el que he dit fa un moment, que les que queden pendents per localitzar, les que queden pendents per identificar, les que queden pendents per exhumar no són les del bàndol nacional, ara bé, una referència genèrica que totes són mereixedores d'aquest tracte ens sembla correcte, però que quedi clar en qualsevol cas quines són les que queden pendents d'aquesta tasca. Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Llauger. Entenc que es pot considerar que s'aprova per assentiment amb la modificació proposada pel Sr. Serra, és així, senyores i senyors portaveus?, sí?

Doncs queda aprovada per assentiment.

(Aplaudiments)

IV.2) Proposició no de llei RGE núm. 11747/08, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a nou impuls de l'educació per a la salut en els centres escolars.

I a continuació debatrem la proposició no de llei presentada pel Grup Parlamentari Socialista relativa a nou impuls de l'educació per a la salut en els centres escolars. Té la paraula la Sra. Torres.

LA SRA. TORRES I MARÍ:

Gràcies, Sra. Presidenta. Senyores i senyors diputats. Avui el Grup Parlamentari Socialista exposa, per al seu debat i votació, una proposició no de llei que varem registrar el mes de novembre de 2008. Durant aquest temps fins al dia d'avui, la Comissió d'Educació i Cultura, en sessió celebrada el 28 de maig del 2009, es va debatre i aprovar per assentiment una proposició no de llei del Grup Popular presentada el març del 2009 i que té evidents vincles i similituds amb la temàtica de la nostra proposició no de llei.

Llavors, per què mantenim la presentació d'aquesta proposició no de llei? Doncs perquè encara que hi hagi aspectes comuns, o almenys l'exposició de motius té unes motivacions que compartim, i de fet va haver-hi una votació per assentiment, hi ha diferències quant als espectres subjectiu i objectiu que abasta cada una de les proposicions, i a més considerem que el que plantegen ambdues proposicions no de llei es pot complementar i coadjuvar a optimitzar els resultats.

Per tant vull començar a exposar la proposició no de llei que avui ens ocupa parlant i situant-nos quant al concepte d'educació per a la salut. Es defineix educació per a la salut com el conjunt d'oportunitats d'aprenentatge elaborades conscientment que suposen una forma de comunicació destinada a millorar el coneixement sobre la salut i el desenvolupament d'habilitats per a la vida que poden conduir tant a la salut individual com col·lectiva. Com a resultat de la concreció i fusió dels dos marcs conceptuals anteriors, la promoció i educació per a la salut a l'escola es planteja com una actuació dissenyada per ampliar el coneixement de la població escolar i el seu entorn immediat en relació amb la salut, i desenvolupar valors i habilitats personals necessaris per establir les bases de la cura i el manteniment de la salut al llarg de la vida de cada persona. També es defineix com una activitat dirigida a desenvolupar una actitud crítica i conscienciar la població beneficiària sobre els determinants socials, ambientals i econòmics que incideixen en la salut, i amb això possibilitar la participació activa en la comunitat.

Ja des de la Conferència Europea d'Educació per a la Salut de l'any 1990, que es va celebrar a Dublín, es va recomanar la inclusió de continguts de promoció i educació per a la salut en el currículum escolar de l'ensenyament obligatori, considerant que aquesta és la forma més efectiva per promoure l'adopció de llarg termini d'estils de vida saludables i l'únic camí perquè l'educació per a la salut arribi als grups de població més jove, infància, adolescència i joventut primerenca, independentment de la classe social, el gènere i el nivell d'educació assolit pels seus pares i mares.

Dins d'aquest marc conceptual, la promoció de la salut en els centres educatius és realment una de les eines clau de les intervencions en salut. D'una banda, l'accés a la població infantil i juvenil és gairebé total a causa que és obligatòria l'educació des dels 4 als 16 anys. D'altra banda, en aquesta època de la vida les persones són més receptives per aprendre, i és l'època on hi ha un millor desenvolupament vital, en què s'adquireixen els principals hàbits de vida que s'aniran consolidant amb els anys, en relació a l'activitat física, alimentació, etc. A més es tracta d'un àmbit d'intervenció social que compta amb agents de salut que disposen d'alta qualificació des del punt de vista pedagògic, com és la població que integra el professorat, ja sigui en el nivell d'educació infantil, com en primària i secundària.

En aquest marc, el principal objectiu de la promoció i educació de la salut a l'escola és desenvolupar activitats i incentivar l'alumnat per aconseguir el major grau possible de salut mitjançant l'adquisició de coneixements i habilitats que afavoreixen l'elecció i l'adopció d'estils de vida saludables, buscant la participació, la interacció i la integració social, i treballant la capacitat crítica i creativa, així com la recerca de solucions. Els centres escolars, juntament amb la llar, són dos dels llocs claus on té lloc el desenvolupament individual i social de les persones en el seus estadis més primerencs, exercint un important paper en la configuració de la conducta i els valors socials de la infància, l'adolescència i la joventut.

Així, des del Grup Parlamentari Socialista, consideram molt important donar un impuls a l'educació per a la salut, i per això donar suport a una intervenció transversal amb total coordinació de la Conselleria de Salut i la Conselleria d'Educació. De fet ens consta que el Govern ja du a terme accions per promocionar l'adopció i el manteniment d'hàbits saludables a l'escola, com per exemple amb programes "Entrau sense fumar", "Els joves diem no al tabac", "L'escola el mercat", etc. Volem recordar que l'any 2002 el Govern de les Illes Balears va adoptar l'acord de desenvolupament de programes d'educació per a la salut als centres educatius. Així, l'octubre del 2002 es va crear la Comissió Tècnica de promoció i educació per a la salut, la qual el curs 2003 va elaborar el document anomenat *L'educació per a la salut en els centres educatius a partir de projectes intersectorials*, que no es va arribar a publicar però sí es va penjar a la pàgina web del Govern. Es va començar a treballar amb empenta, però es va perdre força a la legislatura següent i va quedar la comissió pràcticament en situació d'*stand-by* fins que l'any 2007, des de la Direcció General d'Innovació i Formació del Professorat i del gabinet tècnic d'Atenció Primària es va proposar recuperar la comissió.

Evidentment no es pot tractar de carregar en el sector educatiu tot el pes que es requereix per impulsar aquesta educació per a la salut, però s'ha de ser més ambiciós, donat que s'ha d'incidir en aquells determinants de la salut com els hàbits i els estils de vida dels menors, però també en com intervenen les xarxes familiars i socials que els envolten i, en el seu cas, tractar de reconduir la tendència que pugui ser negativa o perjudicial. El primer determinant social de la salut és l'educació, però també és cert que l'actual estructura i funcionament social a vegades dificulta l'aplicació d'aquest aprenentatge. Per això no es pot tractar només d'un adocrinament, sinó de donar una passa més, i a través de l'acció coordinada de les dues conselleries implicades aconseguir la implicació de tots els tutors legals dels alumnes, em referesc també als pares i les mares, fent també als alumnes atractiu aquest aprenentatge i, sobretot, la posada en pràctica. En definitiva és un mitjà per afavorir l'aprehensió d'hàbits de vida saludables, però també d'influència en aquestes xarxes socials i familiars, i no només vull parlar d'hàbits d'alimentació, sinó també parlar d'hàbits d'higiene, actitud davant determinats comportaments o, per exemple, abordar temes d'educació sexual i tractar temes de malalties de transmissió sexual, només per posar algun exemple, perquè aquest ventall sigui el més ampli possible.

Hi ha àmplia evidència d'aquest impacte positiu que s'obté quan s'incorpora l'educació per a la salut en l'àmbit escolar al llarg de tot el cicle educatiu, amb abordatges adients amb l'edat i el nivell de maduresa de l'alumne. L'objectiu general és impulsar els projectes de promoció i educació per a la salut, amb un abordatge, com dic, integral, i homogeneïtzar hàbits saludables, que arribin també a les famílies i a l'entorn social de l'alumne.

Per tot això recupero l'esperit d'aquell acord de govern que es va prendre l'any 2002 i proposam que s'insti el Govern a impulsar l'educació per a la salut als centres educatius, procurant que aquests tinguin els oportuns mecanismes, i a recuperar la comissió permanent de tècnics de les dues conselleries implicades. Gràcies.

(El Sr. Vicepresident segon substitueix la Sra. Presidenta en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Torres. Pel Grup Parlamentari Mixt té la paraula la Sra. Marí.

LA SRA. MARÍ I MAYANS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, l'educació per a la salut constitueix un repte important dins el nostre sistema educatiu, del qual estam contents que ja n'hi ha una consciència prou generalitzada. De fet la preocupació d'aquest aspecte es va anar desenvolupant arreu del món a partir del principi dels anys setanta amb la conferència internacional que se celebrà a Alma-Ata, ja s'establí una estratègia de salut per a tots. El 86 a Ottawa es continuà amb aquesta tasca i també amb l'Organització Mundial de la Salut. A l'Estat espanyol el 1986 ja se celebraren unes primeres jornades nacionals de l'educació per a la salut, en les qual ja també participaren aquelles primeres comunitats autònomes. El 96 el Parlament

Europeu també determina que a les escoles és indispensable que s'estableixin mecanismes per educar en la salut, i més endavant hi ha més conferències que donen aquests consells o semblants, com la de Djakarta el 97.

Dins l'àmbit de la legislació educativa tenim una primera LOGSE i després una BOE que estableixen que hi ha d'haver tota una sèrie d'elements transversals dins el sistema educatiu que ha de tenir a la superació de compartiments i arribar a allò que se'n diu una educació general, una educació que tenguí com a objectiu fonamental contribuir a la formació integral de totes les persones. L'educació per a la salut, per tant, no ha de correspondre en el nostre sistema educatiu a activitats com s'ha fet tot sovint, activitats esparses, puntuals, que moltes vegades és allò que es fa en els centres d'ensenyament; ben al contrari, ha d'estar plenament integrada dins l'activitat educativa de tots els centres educatius, i ha de basar-se en una aproximació multidisciplinària que afecti el conjunt de tot aquest sistema.

Perquè això sigui possible hi ha d'haver una bona coordinació d'educació per a la salut i ha d'estar integrada dins els projectes educatius i curriculars de tots els centres educatius. Per tant, atenent aquesta idea integral, aquesta idea de coordinació, el 2002 es forma una comissió encarregada per a aquesta coordinació entre la Conselleria de Sanitat i Consum i la Conselleria d'Educació i Cultura. Es crea també per primera vegada un document marc que ha de desenvolupar i que dona les primeres bases de com s'ha de desenvolupar l'educació per a la salut dins el nostre sistema educatiu. Però durant la passada legislatura, i al nostre entendre, tot plegat va quedar en un *stand-by*, i per tant pensam que no es varen fer tots aquells progressos significatius que s'haurien d'haver donat o que s'haurien d'haver portat a terme. Per tant consider que és molt positiu que es vulgui recuperar i que es prenguin mesures per dinamitzar novament aquest aspecte, important per al nostre sistema educatiu i per al conjunt de la societat. Qüestions com el tractament de l'anorèxia, la bulímia, les addicions a les diferents drogues, el tabaquisme i d'altres, demostren la importància que avui en dia té aquesta qüestió dins la nostra societat.

Ara bé, existeixen, des del meu punt de vista, dos reptes fonamentals perquè l'educació per a la salut sigui efectiva. Resulta impossible una bona educació per a la salut sense una implicació clara per part de les famílies. Aquesta implicació no sempre és clara, i en aquest sentit crec que hem d'apuntar amb preocupació que les escoles de pares i mares, o bé les associacions de pares i mares, les APIMA, no sempre han acabat de funcionar; per tant tenim aquest repte pendent de més implicació de l'entorn familiar. Així mateix hem de comptar també amb els recursos econòmics necessaris; entenem que sense aquests recursos acabarem posant més pes voluntarista sobre les espatlles del personal docent i del personal sanitari, que pensam que ja les tenen prou carregades. Es tracta, per tant, de reprendre aquest aspecte tan important per a una educació integral de la persona i hi estam, per tant, plenament d'acord i hi votarem a favor, però també sabem que s'han de respectar els aspectes que hem esmentat abans pel que fa a recursos humans i també per allò que fa referència als recursos materials. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Mari. Pel Grup Parlamentari BLOC per Mallorca i PSM-Verds té la paraula el Sr. Llauger.

EL SR. LLAUGER I ROSSELLÓ:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, fa molts d'anys ja que, l'educació, ja no l'entendem com la transmissió de continguts o de tècniques i que és vista des d'un punt de vista més ample com a formació integral de la persona. L'educació és evidentment que ha de proveir les persones d'allò que tradicionalment s'anomenava una cultura general, els ha de donar una competència adequada en el maneig de les llengües, que també els ha de donar una competència en el maneig dels números, i avui en dia hauríem d'afegir que en el maneig de les noves tecnologies, però l'educació avui en dia tothom entén que ha de fer altres coses: ha de formar en valors, ha de formar les persones per ser ciutadanes d'una societat democràtica.

I en un sentit més ampli entenem -o tothom entén avui en dia- que l'educació s'ha de cuidar de formar les persones per a la vida. Massa vegades hem tengut aquesta sensació que allò que s'ensenya i que s'aprèn a les aules té una relació una mica llunyana, una mica difusa amb allò que els joves necessitaran després per a la seva promoció professional, per a la seva promoció personal i per al seu ple desenvolupament fora de les aules.

L'educació per a la salut entra de ple dins el camp d'allò que he anomenat ara educació per a la vida i que ha d'incorporar l'escola perquè aquesta formació integral sigui efectiva, una educació per a la salut que ha d'incloure capítols molt variats; l'educació per a la salut ha d'incloure, per exemple, l'educació per a l'alimentació sana, la necessitat d'una alimentació variada, i també recursos per evitar els trastorns alimentaris. Ha d'incloure també educació per al consum responsable, crec que l'educació ha de proveir l'alumnat d'una reflexió sobre models de vida, sobre pautes de consum, sobre estils de vida, sobre si allò que se'ns està oferint des dels mitjans de comunicació és allò més adequat per a una vida saludable.

L'educació per a la salut també inclou una determinada visió de la pràctica esportiva, en què l'esport sigui més un hàbit de vida saludable que no una competició pura i simple, i alguna cosa falla en aquest sentit si miram l'ambient en què es desenvolupen algunes competicions esportives escolars. L'educació per a la salut és també sense dubte educació sexual, això s'ha dit moltes vegades i s'ha repetit, però encara ens trobam amb xifres dramàtiques d'embarassos no desitjats entre les nostres adolescents.

L'educació per a la salut també és educació per a la seguretat vial, ha de ser també formació elemental en primers auxilis. L'educació per a la salut també ha d'incloure com enfrontar-se a les toxicomanies i reforçar aquella capacitat dels nostres adolescents de saber dir que no davant aquest reclam. L'educació per a la salut també ha d'incloure algunes nocions de salut i seguretat en el treball, com a mínim ha d'incloure la consciència de la importància d'aquesta qüestió.

És per tant un camp immens, és per tant un camp immens que jo crec que s'ha d'enfrontar amb el denominador comú que no es tracta tant d'ensenyar medicina, perquè als alumnes de primària i secundària no se'ls ensenya pròpiament medicina, sinó que s'han de formar ciutadans amb hàbits de vida saludables, amb un èmfasi per tant en la prevenció i amb una concepció àmplia del que és la salut en la línia d'aquella famosa definició de l'OMS, de l'Organització Mundial de la Salut, que deia que la salut va molt més enllà de la pura absència de malaltia.

És en aquest sentit que nosaltres veim favorablement que es vulgui donar aquest impuls a l'educació per a la salut, que hi hagi aquesta actuació concertada des de les conselleries d'Educació i de Salut. Només voldríem afegir al nostre vot favorable, que amb això que he dit ja és prou evident, tres reflexions. La primera, ja la feia la portaveu anterior, és la necessitat de l'enfocament transversal; jo crec que vista la relació anterior a ningú no se li ocorreria que tot això hagués de ser el temari d'una nova assignatura que es digués "educació per a la salut", sinó que s'ha d'anar en la línia d'aquell enfocament que va instaurar la LOGSE segons el qual hi ha una sèrie de continguts, com l'educació ambiental, l'educació per a la pau, l'educació per a la igualtat, que han de ser abordats des de totes les matèries, uns valors o uns objectius que s'han d'aconseguir mitjançant que es facin de manera coordinada amb les diferents matèries. L'educació per a la salut en aquest sentit s'ha d'afrontar des de ciències naturals, des del coneixement del medi, si parlem de primària, però també des d'educació física, també des de les llengües, també des de les hores de tutoria..., per tant des d'un enfocament plenament transversal.

La segona reflexió és que hi ha d'haver una atenció a totes les etapes educatives, i una atenció per igual a totes les etapes educatives, perquè de la relació anterior es podria arribar a la conclusió que hi ha algunes coses que són més de primària i algunes coses que més de secundària, i efectivament és així en la mesura que hi ha algunes coses que efectivament són més pròpies de primària i algunes coses que són més pròpies de secundària, però hi ha d'haver un esforç per donar continuïtat i coherència entre el que volem transmetre a primària i el que volem transmetre a secundària. Per exemple, un exemple perquè s'entengui clarament, en allò que fa referència a l'educació per a l'alimentació sana: a primària els alumnes -i tots els diputats i les diputades que hagin estat pares ho coneixen- a primària se'ls inculquen uns hàbits, aquells hàbits, per entendre'ns, de no dur "bollycaos", i que consisteix moltes vegades a berenar un dia de fruita, un dia de lactis, etc., etc.; després aquests alumnes arriben a secundària i arriben a uns centres que tenen aquelles cantines plenes de patates xips i sense que per part de les direccions i sense que per part dels claustrals es faci un esforç per donar continuïtat a allò que s'ha inculcat des de primària. Per tant, com deia, aquesta reflexió de fer un esforç perquè hi hagi coherència i continuïtat entre allò que es fa a les diferents etapes educatives.

I la tercera reflexió, i amb això acab, és que hi hagi una implicació de tota la comunitat educativa, i tota la comunitat educativa, quan utilitzam aquesta expressió, ens referim a professorat, ens referim a alumnat, però també a les famílies. És molt important, a qualsevol aspecte de l'educació és molt important aquesta implicació de tota la comunitat educativa, però és essencial en aquest aspecte. Difícilment podem dir que els alumnes no mengin patates xips a tota hora a l'escola si en mengen a tota hora a casa amb les famílies. I per exemple en l'altra qüestió, que és la d'esports, és molt difícil que intentem inculcar als alumnes que tinguin una aproximació esportiva, diguem en el sentit d'esportivitat, de *fair play* a la competició, si són els pares els que moltes vegades es mostren menys esportius en aquest sentit quan hi ha competicions escolars, i supòs que també és una escena que a molta gent és familiar. O també és essencial la implicació de les famílies perquè els pares tinguin informació i tinguin recursos per fer front al risc de les toxicomanies.

Per tant amb aquestes tres reflexions, enfocaments transversals, la continuïtat entre les diferents etapes educatives i la implicació de tota la comunitat educativa, acab i complement l'anunci de vot favorable.

Moltes gràcies.

(La Sra. Vicepresidenta primera substitueix la Sra. Presidenta en la direcció del debat)

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Llauger. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula el Sr. Munar.

EL SR. MUNAR I CARDELL:

Gràcies, Sra. Vicepresidenta. Senyores diputades, senyors diputats, jo, perplex, però vostès, desorientats. És a dir, dos anys i tres mesos després de començar una legislatura el grup que dona suport al Govern li diu que comenci a fer una cosa, que faci, que faci qualque cosa. Hi votam a favor!, naturalment que hi votam a favor. El que és una vergonya és que venguem aquí a discutir el que el Govern hauria de fer fa dos anys i no comença a fer, és a dir, demanen que hi hagi transversalitat entre dues conselleries dos anys i tres mesos després?

(Aldarull a la sala i alguns aplaudiments)

Que per cert no hi són, ja pot veure l'interès que tenen. I després una cosa que m'ha preocupat: vostè ha fet un discurs brillant, li ho reconec, vostè és brillant, per tant molt bé, ho ha fet molt bé, però per favor, aquí no podem... I permeti'm quasi quasi perdre temps a dir coses que són d'una evidència quasi insultant. És a dir, nosaltres hem de dir al Govern que faci allò que li correspon fer i no fa, i a més vostès, perquè encara nosaltres ho vàrem fer fa cinc mesos, el mes de maig, amb molt poc èxit, ho va votar tothom a favor i no s'ha fet.

I després permeti'm una reflexió. Dins la brillantor que tots heu tengut, el Sr. Llauger almanco ha parlat de toxicomanies, però aquí es demostra com són de timorats els polítics. Vostè sap quin és el problema més greu que té la nostra joventut actualment en concepte d'educació per a la salut?, és el botellot, és el botellot; això ho diu la FAD i ho diu la ministra, la vostra ministra, de Sanitat. Aquí ni una parauleta, eh?, perquè la gran paradoxa de la nostra hipocresia és que mentre aquí venim a fer discursos mel·liflus i absolutament quasi de novel·la costumista, sobre les coses que hauríem de fer, que són problemes greus que s'han d'abordar, naturalment, però és que això ja ho hauríeu d'estar fent. No deim ni una paraula, és a dir, en aquesta comunitat, en aquest estat espanyol no es pot fumar pràcticament enlloc i en canvi els menors d'edat se'n poden anar a engatar i la batlessa es planteja si els ha de canviar de lloc, saps?, és a dir, en lloc que molestin aquí o en lloc que s'engatin aquí... Jo li ho dic amb tots els meus respectes, i *ojalá* m'equivoqui -o tant de bo m'equivoqui, per lingüística en estat pur-, però hi haurà una mort per coma etílic, perquè cada cap de setmana les urgències tracten comes etílics d'adolescents. Quan això passi a tots nosaltres ens haurà de caure la cara de vergonya, perquè estam defugint el problema més important que té, i estam demanant al Govern que faci allò que ha de fer.

Jo no perd ni un minut més. Votarem a favor, però, per favor, no ens faci perdre temps.

(Aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Munar. Vol fer ús de la paraula la Sra. Torres.

LA SRA. TORRES I MARÍ:

Gràcies, Sra. Presidenta. Bé, vull agrair l'anunci del sentit del vot positiu en aquesta proposició no de llei, i fent referència a allò que més o menys han comentat totes les persones que han intervingut en relació al que manifestava la Sra. Marí, d'Eivissa pel Canvi, estic totalment d'acord amb el tema dels reptes que ella plantejava, i de fet m'ha agradat molt la paraula que ha emprat en relació a repte, que implica que davant d'una situació que pot ser problemàtica i que s'ha d'abordar, s'han de tenir en compte unes qüestions que són ineludibles, i estic totalment d'acord amb el que ha dit en relació al tema de la família, i que evidentment s'han de dotar de recursos econòmics. Vull dir que dir el contrari seria una beneiteria, si em permeten l'expressió.

I en el mateix sentit el Sr. Llauger; també estic totalment d'acord amb tot el que ha manifestat i en relació a fer referència a la implicació de les famílies. Moltes vegades, efectivament, incidim molt en els al·lots a les escoles en relació a una sèrie d'hàbits i llavors resulta que quan arriben a ca seva aprenen tot el contrari.

I en relació a la intervenció del representant del Grup Popular, a veure, jo segons en quines qüestions la veritat és que no m'agrada entrar-hi...

(Remor de veus)

No, sincerament, perquè crec que en aquell moment llavors sí que perdem temps. Jo només he fet referència a la proposta del Grup Popular. Efectivament hi vàrem estar d'acord, continuam estant-hi d'acord, estic totalment d'acord amb tot el que es va dir aquell dia, és una proposició que es va presentar posteriorment de la nostra, la nostra, com he dit, és del novembre del 2008, però tampoc no vull entrar en aquestes qüestions que la veritat és que a la gent que està mirant ara mateix, o si algun dia ens mira per (...) o pel que sigui, crec que no li interessin aquestes puntualitzacions més formal que d'una altra cosa. A la gent allò que li interessa són els resultats del que vegin a la seva vida quotidiana.

Llavors vostè em parlava del tema dels hàbits, sobretot en el tema d'addiccions. Totalment d'acord amb vostè en el tema que és un pilar important de les coses que en tema d'educació per a la salut s'ha d'incidir, i de fet li puc dir ja, ara mateix, perquè en 10 minuts no es pot parlar de tot però per això tenim una rèplica per llavors tenir algun temps més per fer referència a determinades qüestions, li puc dir que no sé exactament si estan totalment tots en marxa o n'hi ha algun que encara queda per començar, però li puc dir que, a part del que he fet referència en la meva exposició inicial en relació als temes dels hàbits del tabac, hi ha un programa que es diu "Decideix" que és sobre prevenció d'addiccions. N'hi ha un altre que es diu "Bon dia, salut", que és prevenció d'addiccions; "El secret de la bona vida", que és prevenció d'addiccions... Crec que això ja diu un poc que efectivament es té en compte aquesta problemàtica per als al·lots per part d'aquest govern.

Llavors jo ja he dit que la comissió havia tornat, havia reiniciat el seu camí. Què vol que li digui? Des del 2003 al 2007 els informes diuen que no va caminar durant quatre anys. Llavors simplement agafaré allò positiu, i agraeix les seves paraules, i esperam que aquest vot positiu i aquesta iniciativa per a aquest govern tengui els efectes que tots desitjam sense cap excepció. Gràcies.

(Alguns aplaudiments i remor de veus)

(La Sra. Presidenta reprèn la direcció del debat)

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Torres.

Entenc que queda aprovat per assentiment. És així, senyores i senyors portaveus?

I no havent-hi més temes a tractar s'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS